

Kürt halkıyla eylemli dayanışma!

Günün yakıcı sorumluluğu, Kürt halkının tüm temel ulusal haklarını cephe-
den savunmak, işçi sınıfıyla emekçileri
bu ekseninde taraf haline getirmek, Kürt
halkıyla dayanışmayı yükseltmektir!

S.3

“Yeni sürüm” hak gaspı

Kıdem tazminatı hakkının gaspı yine
gündemde. Sermaye devleti, işçi sınıfı-
nın elindeki hakları birer birer alırken,
kıdem tazminatı hakkını gasp etmeyi de
sürekli gündemde tutuyor.

S.17

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2020 Özel / 16
2 Ekim 2020

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

Rejimin saldırılarına karşı birleşik mücadeleye!

4

Azerbaycan-Ermenistan çatışması ve sosyalist çözüm

Pandemi ve ekonomik krizin basıncı
altında çözülmeye doğru sürüklenen
AKP-MHP rejimi Azerbaycan-Ermenis-
tan çatışmasına can havliyle sarıldı.

MEB SALGINDA DA SINIFTA KALDI

10

Eğitim ve sağlık hakkımızdan vazgeçmiyoruz!

Yarınlarımızdan çalan bu sisteme kar-
şı bugünden yan yana gelmek ve ör-
gütlülüğümüzü büyütmeğe yaşamsal bir
zorunluluktur.

15

ABD seçimleri ve burjuva demokrasinin ikiyüzlülüğü

Emperyalist saldırganlığın merkezi
ve kapitalizmin kabesi ABD 3 Kasım
2020'de sahnelenecek “demokrasi”
oyununa hazırlanıyor.

3. Enternasyonal Kuruluş Kongresi'nde konuşma... - Mustafa Suphi

S.12

İkinci Kongre - Mustafa Suphi

S.13

Rejimin saldırılarına karşı birleşik mücadeleye!

İnsanın insan tarafından sömürsüne dayanan kapitalizm, gayrimeşru bir sistemdir. Zira bu sistemde toplumsal zenginliği üretenler, insanca yaşamaya yetecek bir ücret bile alamazlar. Bir kısmı çalışma imkanından yoksun bırakılır. Çalışma ve yaşam koşullarını daha insani bir hale getirmek için örgütlenip mücadele ettiklerinde ise hem kapitalistlerin hem devletin saldırılarına maruz kalırlar. Doğası gereği krizlere giren bu sistem, krizlerin faturasını ise emekçilere ödetir. Elbette bu kirli işleri organize eden güç, büyük oranda sermaye adına ülkeyi yöneten iktidar aygıtıdır.

İktidar aygıtını ele geçirenlerin esas görevi, kapitalizmin ücretli kölelik ve sömürü çarkının kesintisiz bir şekilde dönmelerini sağlamaktır. Covid-19 pandemisine rağmen AKP şefinin iki de bir “çarklar dönmeye devam edecek” diye açıklama yapması rastlantı değil. O, kendi misyonunun bilincinde olduğu, işçilerin ölümü pahasına da olsa sömürü çarklarının dönmeye devam edeceği konusunda temsil ettiği kapitalist sınıfları temin ediyor.

Siyasal iktidarlar, temel misyonları gayrimeşru bir sistemin çarklarını döndürmek olsa da seçim oyunlarıyla halktan bir tür ‘meşruluk sertifikası’ alırlar. “Milli irade” palavrasının dillerden düşürülmemesi, bu ‘sertifikayı’ ele geçirmek içindir. Ancak bu ‘sertifika’ çoğu zaman geçici bir süre için verilir. Zira halk adına yöneteceğini vaat eden ancak kapitalistler için çalışan hükümetler/iktidarlar çoğu zaman kısa sürede halk nezdinde yıpranırlar. Çünkü söylem ile eylem arasındaki bariz çelişkiyi uzun süre gizlemek olası değildir.

Seçimler, halka deşifre olan figüranları değiştirme şansı verir, ama sömürü çarkları dönmeye devam eder. Devrimci bir alternatif arayışına başlayana kadar, kitleler bu kısır döngüden kurtulamazlar. İcazet sertifikasını birinden alır ama aynı anda sermayenin bir başka temsilcisine verirler. Dolayısıyla burjuvazinin iktidarı “meşru” bir görünüm altında işine devam eder.

Bu sistemde seçimler, en genel anlamda sermayenin yıpranan temsilcilerinin yenileriyle değiştirilmesine yara-

yan bir tür mizansen halini alır. ‘Olağan’ zamanlarda işleyiş iyi-kötü bu minvalde devam etse de, kriz koşullarında durum değişir. Halk ‘sertifika’ vermese de faşizan rejimler iktidarı terk etmezler. Rıza imal edemedikleri için sopayla, kamçıyla, postalla kısacası ‘resmi’ ya da ‘sivil’ terörle bekalarını korumaya çalışırlar. Bu dönemlerde sahte vaatler de tedavülenden kaldırılır. Rejim artık sahte bir vaatte bile bulunmaz. Havucun yerini sopa almıştır. “İyi polis” sahnedeki kovulur, işkenceci polis tüm iğrençliği ve acımasızlığıyla sahneyi işgal eder.

7 Haziran 2015 seçimlerinde hezime uğrayan AKP rejimi, burjuva hukukuna göre o günden bu yana gayrimeşru konumdadır. Buna rağmen ayaktaysa, bu başarısını, acımasızca kan dökecek kadar gözü dönmüş bir rejim olmasına borçludur. Yanına MHP’yi alan AKP dinci-faşist rejimi tahkim ederek yola devam ediyor. Rejim, resmi-sivil şiddet araçlarının yanı sıra devasa bir sermaye, devletin kurumları, medya, Diyanet gibi kritik araçları da ele geçirmiş durumda. ‘Burjuva demokrasisi’nin medarı iftihar olan “kuvvetler ayrılığı” ilkesini ayaklar altında çiğneyen rejim, düzen muhalefetine bile artık tahammül edemiyor. Toplum ‘saraya biat edenler’ ile ‘hainler/teröristler/bozguncular’ şeklinde kodlayan, “ya saltanatım devam eder ya ülkeyi cehenneme çeviririm” tehditlerini savuran rejim, bir kâbus gibi ülkenin üzerine çökmüş durumda.

Bunda AKP şefi T. Erdoğan’ın yayımladığı fetihçi “sultanlık” saplantısının önemli bir payı olsa da, bu histerinin kapitalistlerin sınıfsal çıkarlarıyla çatışmadığını da vurgulamak gerek. Fetihçi saldırganlığın kapitalistlerin iştahlarını kabarttığını göz ardı etmemek gerek. Kapitalistlerin tek adam diktasına razı olmaları sistemin açmazlarından kaynaklandığı gibi, AKP şefi için fetihçilik bir saplantı halini alsa da, burjuvazinin bundan rahatsız olduğuna dair bir emare de bulunmuyor.

Ekonomik kriz, kontrolden çıkmış Covid-19 pandemisi ve derinleşen meşruiyet krizi sarmalında olan rejim, ancak faşist zorbalıkla ayakta duruyor. Son dönemde HDP’ye ve Kürt halkına karşı yürüttüğü saldırıyı doruğuna çıkarma-

sı, ilerici-devrimci güçleri hedef alması, burjuva muhalefeti bile bin-bir türlü kirli yöntemle etkisizleştirmeye çalışması, faşist rejimi tahkim etme histerisinin tezahürleridir. Bu arada medyanın %90’dan fazlasına el koyan rejim, sınırlı sayıda muhalif gazeteciği ya susturmak ya da hapse atmak için de sık sık saldırıya geçiyor.

Dinci-faşist ideolojiye dayanan rejimin histerik saldırıları ile, hem Kürt hareketini zayıflatmaya hem de dinci-ırkçı zehri yutmaya yakın olan tabanının dağılmasını durdurmaya çalışıyor. Yine de rejimin en büyük korkusu ‘işsizlik, yoksulluk, sefalet, pandemi’ kışkacına aldığı işçi ve emekçilerin mayalanan öfkesinin toplumsal bir patlamaya dönüşme ihtimalidir. Bunu önlemek, ya da vuku bulduğunda önderlikten yoksun bırakmak için her muhalif sesi bastırmaya, ilerici-devrimci güçlerin hareket alanını kısıtlamaya, hatta etkisiz bırakmaya çalışıyor.

Tüm baskı ve zorbalığa rağmen ilerici-devrimci dinamikler teslim alınmış değil. Alanları daralsa da direnmeye çalışıyorlar. Saldırı altındaki Kürt hareketi ve halkı da teslim olmayacağını, direneceğini hem söylemi hem eylemi ile ifade ediyor. Toplumsal muhalefetin verili zayıflığının yanı sıra ilerici-devrimci dinamiklerin temel sorunlarından biri çoğu zaman birbirinden yalıtık hareket etmeleridir. Diğer bir sorun alanı ise, bazı istisnalar dışında işçi sınıfı ve emekçileri harekete geçirecek sınıf eksenli bir çalışmanın esas alınmamasıdır.

Veriler, rejimin saldırı dozunu arttıracığına işaret ediyor. Kürt hareketi ile ilerici-devrimci güçlerin, mümkün olduğunca birleşik eylemlerle saldırıya karşı direnmelerinin önemi aşikâr. Birlikte direniş hem faşist saldırının yaratacağı tahribatı bir yerde durdurabilmek hem zaten sınırlı olan ilerici-demokratik mezzileri koruyabilmek açısından gereklidir.

Sınıf devrimcileri başta olmak üzere, devrim ve sosyalizm iddiasını samimiyetle taşıyanların güncel görevi ise ilerici-demokratik kazanımları korumanın yanı sıra güçlerini, imkanlarını, araçlarını işçi sınıfını bu mücadeleye kazanmak için seferber etmektir.

Tüm baskı ve zorbalığa rağmen ilerici-devrimci dinamikler teslim alınmış değil. Alanları daralsa da direnmeye çalışıyorlar. Toplumsal muhalefetin verili zayıflığının yanı sıra ilerici-devrimci dinamiklerin temel sorunlarından biri çoğu zaman birbirinden yalıtık hareket etmeleridir. Diğer bir sorun alanı ise, bazı istisnalar dışında işçi sınıfı ve emekçileri harekete geçirecek sınıf eksenli bir çalışmanın esas alınmamasıdır.

Kürt halkıyla eylemli dayanışmanın önemi

Türkiye'nin kapitalist düzeni ekonomi başta olmak üzere çok yönlü bir kriz bağına saplanmış durumda. Dinci-faşist iktidar, içerde ve dışarda tam bir tıkanma, iflas ve çaresizlik içinde bulunuyor. Yıllar boyu kana, pislige, yolsuzluğa ve hırsızlığa dayalı icraatlarıyla çürüyen ve kokuşan, saldırganlık ve zorbalıkta sınırlı tanımayan tek adam rejimi, gelinen yerde meşruluğunu ve kitle desteğini önemli ölçüde yitirmiş durumda. Kendisini ve ülkeyi sapladığı bataktan çıkaracak imkanlardan yoksun olduğu için, kuralsız ve dizginsiz bir devlet terörünü ayakta kalmanın en etkili aracı olarak görüyor.

Terörün öncelikli hedefi Kürt hareketi, ilerici, sol ve devrimci güçlerin yanı sıra demokratik toplumsal muhalefet hareketidir. Örgütlü demokratik, ilerici ve devrimci akımlar şahsında işçi sınıfı ve emekçilerin sindirilmesi, mücadele arayışlarının dizginlenmesi hedeflenmektedir. Son günlerde HDP ve ESP'nin yanı sıra sosyal medyadaki "İsimsizler hareketi"ne yönelik tutuklama terörüyle amaçlanan budur. Zira sol ve devrimci güçler ile demokratik Kürt hareketi, Türkiye'nin bugünkü örgütlü toplumsal dinamiktir. Dinci-faşist iktidar her iki gücü de ezmek istemektedir.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığının, 2014'te gerçekleşen "Kobani eylemleri" ilişkin olarak 7 ilde 82 kişi için gözaltı kararı vermesi bu amaç çerçevesinde gündeme gelmiştir. Gözaltı terörünün hedefleri arasında HDP'li eski milletvekilleri, belediye başkanları ve MYK üyeleri de yer alıyor. Bu saldırganlığı önceleyen günler ve haftalarda da Kürt işçilere yönelik ırkçı linç girişimleri ve iki yurtseverin helikopterden atılması gibi canavarlıklar sergilenmiş, bunlar yeni bir saldırı döneminin işaretleri olmuştur.

KÜRT HAREKETİNİ-HALKINI İMHA SALDIRISININ HEDEFİ

Faşist AKP iktidarı yıllardır Kürt halkına ve hareketine karşı tam bir gözü dönmüşlikle saldırıyor. Ulusal demokratik istemlere dayalı Kürt hareketini ezme, Kürt halkını sindirmek, onun ulusal eşitlik ve özgürlük istemini terörle boğmak için bugüne kadar şiddetin ve vahşetin her türlüşüne başvurdu. Bunu başaramadığı içindir ki, tüm kınıyla saldırmaya devam ediyor.

Ekonominin tıkanıdığı, sosyal yıkımın derinleştiği, toplumsal sorunların büyüdüğü, toplumun adeta burnunda soluğu, sadece dinci-faşist blokun değil, düzen muhalefetine de emekçi kitleler nezdinde bir seçenek olamadığı koşullarda, tek adam rejimi zorbalığı tırmandırarak nefes almaya çalışıyor. İçerde kuralsız devlet terörünü meşrulaştırmak için dışarda "vatan-millet menfaatleri" yalanına dayalı icraatlarıyla ırkçı-şovenizmi körükleyerek toplumdaki bölünmüşlüğü derinleştiriyor. Bununla, işçi ve emekçi kitleleri Kürt halkına karşı düşmanlaştırmayı, emekçilerin sosyal-siyasal mücadelesi ile Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesinin birleşmesini önlemeyi hedefliyor.

Dolayısıyla Kürt halkına ve Kürt hareketine karşı uygulanan baskı, şiddet ve terör, aynı zamanda Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine, onların örgütlü yapıları olan sol ve devrimci güçlere, bir bütün olarak toplumsal muhalefete yöneliktir. Örgütlü-öncü güçlere uygulanan şiddet ve terör ile tüm muhalif toplumsal kesimlerin sindirilmesi hedeflenmektedir. Örgütlü ve güçlü yapısıyla, bölgesel düzeydeki kimi kazanımlarıyla ve sorunu çözüm gündemine taşımış olmasıyla, doğal olarak sömürgeci rejimin öncelikli hedeflerinden biri Kürt halkı ve Kürt hareketi olmaktadır.

Kürt ulusal hareketinin Kürt halkı içindeki büyük etkisini ve dayanaklarını zayıflatıp etkisizleştirmek, Kürt halkını Kürt hareketinden yalıtma, faşist rejimin temel hedefleri arasındadır. Terör ve şiddet bunun zorunlu sonucudur.

Kürtlere yönelik terörün bir diğer amacı, Kürt ve Türk halkları arasında düş-

manlığı körüklemektir. Bu yolla bir taraftan Türkiye'nin emekçileri nezdinde Kürt yurtseverlerine uygulanan devlet terörü meşrulaştırılırken, diğer taraftan işçi hareketinin denetim altında tutulması hedeflenmektedir. Zira burjuvazi için işçi hareketi ile Kürtlerin eşitlik mücadelesini birbirinden yalıtmanın en etkili yolu, ırkçı-şoven duyguların kışkırtılmasıdır.

DÜZENİN VE AKP'NİN PLANINI BOZMAK

Türkiye kapitalizminin ağırlaşan bunalımı ve faşist AKP iktidarının çıkması, iktisadi ve sosyal sorunların dağ gibi büyümesine yol açmakta, düzene karşı öfkeyi ve sosyal patlama dinamiklerini mayalamaktadır. Sömürü ve zorbalığın, çürüme ve yozlaşmanın toplumda bir biçimde kanıksatılmasına rağmen, sergilenen rezilliğin, ahlaksızlığın, skandalların ve pislğin daha fazla sindirilmesi mümkün değildir.

AKP-MHP faşist blokunun yanı sıra burjuva muhalefet partilerinin de alternatif olarak kitlelerin önüne çıkamamaları, güven ve inandırıcılıklarını önemli ölçüde yitirmiş olmaları, sınıf ve emekçileri çıkış aramaya yöneltecektir. İşçi sınıfı zaten yıllardır dağınık ve örgütsüz de olsa irili ufaklı grev ve direnişlerle mücadele etmektedir. Fakat ipleri sermaye sınıfının elinde bulunan sendika bürokrasisi işçi hareketini frenlemeyi her dönem olduğu gibi bugün de başarmaktadır. Sermaye sınıfının işçi sınıfı içindeki bu ajanları, devrimci sınıf hareketinin gelişmesi önündeki en önemli engellerden biridir. Sermayenin ve dinci-gerici iktidarın en büyük şansı, tüm bu planları bozabilecek

en önemli güç olan işçi sınıfının dağınıklığı ve örgütsüzlüğüdür.

Dolayısıyla, Türkiyeli komünistler ve devrimciler için en temel sorun, tüm güç ve enerjisini işçi sınıfı içindeki çalışmaya vermek, ne edip edip bir an önce işçi sınıfı içinde güç olmak ve devrimci bir sınıfı hareketini geliştirmede mesafe almaktır. Bunu başarmak, öteki emekçi katmanları harekete geçirme imkanı sağlayacağı gibi, Kürt halkının mücadelesiyle de birleşmeyi, dolayısıyla onları gerçek müttefikleriyle buluşturmayı olanaklı kılacaktır. Bu, AKP'nin Türk-Kürt kamplaşması yaratarak halklar arasında düşmanlığı tırmandırma politikasını boşa çıkarmanın biricik yoludur.

Tırmanan faşist terör karşı birleşik mücadelenin örülmesinin, devrimci hareketin, sınıf ve kitle hareketinin ve Kürt ulusal hareketinin, sermaye iktidarının ve onun dümenini elinde tutan AKP'nin karşısına birleşik bir güç olarak çıkmasının önemi açıktır. İşçi sınıfının ve Kürt halkının çıkar birliğinin bilince çıkmasını ve bu mücadelenin ortaklaşmasını sağlayabilecek biricik güç ise Türkiye işçi sınıfıdır. Dolayısıyla işçi sınıfını Kürt ulusal sorunu konusunda taraf haline getirmek, Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük mücadelesine sahip çıkmasını sağlamak apayrı bir önem kazanmaktadır.

Günün yakıcı görev ve sorumluluğu, Kürt halkının tüm temel ulusal haklarını ve kazanımlarını cepheden savunmak, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri Kürt ulusal sorununda taraf haline getirme çabasını güçlendirmek, saldırılar karşısında Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı yükseltmektir!

Azerbaycan-Ermenistan çatışması, akbabalar ve sosyalist çözüm

“Gerilimin periyodik çatışmalarla ve ufukta sorunu çözecek bir barış anlaşması olmadan 30 yıldır devam ettiğini” belirten *The Times* gazetesi, “Aynı topraklar üzerinde hak iddia eden devletler arasında, nadiren çözüm olur. Bunun yerine sonuçlar olur” diye devam ediyor. Ermenistan’la Azerbaycan arasında Dağlık Karabağ kaynaklı sorunun böyle olduğunu belirten gazete, daha büyük bir çatışma ihtimali ve insani kriz olasılığında söz ediyor. Bölgenin son 30 yılda dünya piyasalarına hizmet veren bir petrol ve doğal gaz hattı olarak daha da önem kazandığını belirten *Times*, savaşın ekonomik çok anlamına geleceğini de vurguluyor.

Sorunun Karabağ’dan ibaret olmadığına işaret eden *Times*, Rusya’nın Ermenistan ile askeri ittifaki bulunduğunu, Türkiye’nin Azerbaycan’ın müttefiki olduğunu, İran’ın ise her iki ülkeyle sınıırı olduğuna vurgu yaparak çatışmanın uluslararası karakterine işaret ediyor.

BBC Azerice Servisi editörü Könül Halilova ise bölgedeki uzmanlara dayandığı haberinde, “*Hem Ermenistan, hem de Azerbaycan liderlerinin koronavirüs salgını sürecini iyi yönetemediklerini, işsizliğin arttığını ve bu nedenle liderlerin halkın ilgisini başka yöne çekmek için böyle bir çatışmaya girmiş olabilecekleri yorumunu yaptıklarına*” dikkat çekiyor.

Libya ve Suriye’de gerçekleştirdiği kısmi işgal ve Doğu Akdeniz’de yaptığı savaş kışkırtıcılığında gücünün sınırlarına, demek oluyor ki büyük emperyalist güçlerin iradesine toslayarak süngüsü düşen, pandemi ve ekonomik krizin basıncı altında çözülmeye doğru sürüklenen AKP-MHP rejimi Azerbaycan-Ermenistan çatışmasına can havliyle sarıldı.

AKP şefi T. Erdoğan, “*Bölgede Dağlık Karabağ’ın işgaliyle başlayan krize artık bir son verilmelidir. İşgale uğrayan topraklar Azerbaycan topraklarıdır*” diyerek olayları fütursuzca ters yüz etti. Cihatçı çeteleri Suriye’den Azerbaycan’a transfer etmekle suçlanan T. Erdoğan, “*Artık hesap vakti geldi, Azerbaycan kendi göbeğini kendisi kesmek zorunda kalmıştır*” ifadeleriyle Azerbaycan’ı kışkırtmaya devam etti.

“*Azerbaycan sahada çözmek istiyorsa biz Azerbaycan’ın yanında olacağız dedik*” açıklamasını yapan sarayın Dışişleri Bakanı M. Çavuşoğlu da savaşı kö-

rüklemekte geri kalmadı. Azerbaycan’a savaşa devam etmesi telkininde bulunan Çavuşoğlu, sarayın bekası uğruna bölgede savaş yangınına büyütmekten geri durmayacaklarını gösterdi.

Saray rejiminin yayılmacı politikalarına bundan önce de destek veren burjuva muhalefet partileri, Azerbaycan-Ermenistan çatışmasında da şaşırtmadılar. “*Azeri kardeşlerimizin hakları*” gibi tek taraflı söylemlerle Azeri halkını savaşın kucagina sürükleyerek, AKP-MHP rejimi gibi savaş yangınına körüklediler.

Ekonomik ve toplumsal krizler döneminde egemen sömürücü sınıflar emekçilerin dikkatlerini asıl sorunlardan uzaklaştırarak sahte ‘dış düşmanlara’ çekmek için tarihsel sorunları ve sınır çatışmalarını kışkırtırlar. Lokal alanda başlatılan bu çatışmalar emperyalizm çağında hızla kontrolden çıkıp yaygınlaşarak genelleşme tehlikesini taşıyor.

Bu savaşların yol açacağı çok yönlü acı ve yıkımın yükünü işçiler ve emekçilere ödetirler. İşçilerin ve emekçilerin sofralarındaki ekmek daha da küçülüp, sağlık ve eğitim hizmetlerine ulaşmak hayal olurken savaş siperlerinde bıraktıkları cesetleri de kapitalist tekellerin kasalarına kâr olarak aktırılır.

BU KANLI VE KİRLİ ÇARK KIRILABİLİR

Oysa tarihte halkları birbirine kırdırmanın, büyük kârlar uğruna kanlarını dökmeden bu tür sorunların çözüm yoluna koyulabilmesine insanlık tanık olmuştur.

İnsanlık tarihinin en büyük devrimle-

rinden olan 1917 Sosyalist Ekim Devrimi, halklar arasında kökleri derinlerde olan ulusal, dinsel önyargı ve düşmanlıkların kökünü kazımak için işçi sınıfı ve emekçi halkların çıkarlarına olan çözüm programlarını hayata geçirerek, sömürücü sınıflara karşı emek cephesinin bayrağını onurla dalgalandırdı.

Bugün de Azerbaycan-Ermenistan halklarını sefil çıkarları uğruna birbirine kırdırmak isteyen sömürücü sınıflara karşı direnilebilir. Kendi öz tarihlerinden öğrenme başarısını gösteren işçi sınıfı ve emekçi halklar kapitalist barbarlığı yere çalabilirler.

Ekim Devrimi ile tarihin çöplüğüne atılan Çarlık Rusya’sının bir diğer adı “halklar hapishanesi” idi. Buna rağmen 1922’de Sovyetler Birliği’ni oluşturan Sosyalist Cumhuriyetler ulusal, dinsel düşmanlıklara son vermek için “Transkafkasya Sovyet Sosyalist Federe Cumhuriyeti” içinde birleşme kararı aldılar. Ermenistan, Azerbaycan ve Gürcistan delegeleri, tarihsel haksızlık ve düşmanlıklara karşı emekçi halkların dayanışma bayrağını yükselttiler.

1922 yılında oluşturulan “Transkafkasya Sovyet Sosyalist Federe Cumhuriyeti” içinde ulusal ve dinsel önyargı ve düşmanlıkları aşarak birleşme kararı alan Ermenistan, Azerbaycan ve Gürcistan delegelerinin tarihi kararı bugün de sorunların çözümünde tutulması gereken devrimci çözümün yolunu gösteriyor.

EK: “TRANSKAFKASYA SOVYET SOSYALİST FEDERE CUMHURİYETİ” İÇİN KARAR

Sovyet Cumhuriyetlerinin kurulmasından bu yana, dünya devletleri iki kampa bölünmüş bulunuyorlar: kapitalizm kampı ve sosyalizm kampı. Orada, kapitalizm kampında, ulusal düşmanlık ve eşitsizlik, sömürgeci kölelik ve şovenizm, ulusal baskı ve pogromlar, emperyalist canavarlıklar ve savaşlardan başka bir şey yok.

Burada, sosyalizm kampında, karşılıklı güven ve barış, ulusal özgürlük ve eşitlik, barış içinde bir arada yaşama ve halkların kardeşçe işbirliği var. Milliyetler sorununu, halkların özgür gelişmesini, insanın insan tarafından sömürülmesi sistemi ile bağdaştırarak çözmeye yolundaki kapitalist dünyanın onlarca yıllık denemeleri verimsiz çıkmıştır. Tersine, ulusal çelişkiler yumağı, gitgide daha karmaşık bir duruma geliyor ve bizzat kapitalizmin tüm varlığını tehdit ediyor. Burjuvazinin, halkların işbirliğini örgütlemekte aciz kaldığı ortaya çıkmıştır.

Ulusal baskıyı kökünden yıkmak, bir karşılıklı güven ortamı yaratma ve halkların kardeşçe işbirliğinin temellerini atmanın ancak Sovyetler kampında, ancak nüfusun çoğunluğunu kendi çevresinde toplamış bulunan proletarya diktatörlüğünde olanaklı olduğu ortaya çıkmıştır.

Sovyet cumhuriyetlerinin, iç ve dış tüm dünya emperyalistlerinin saldırılarını püskürtmesi yalnızca bu koşullar saye-

sinde mümkün olmuştur.

İçsavaşa başarıyla son vermeleri, varlıklarını güvence altına almaları ve barışçıl iktisadi inşaya geçmeleri yalnızca bu koşullar sayesinde mümkün olmuştur.

Ama savaş yılları hiç de iz bırakmadan geçip gitmemiştir. Savaşın mirası olan yakılıp yıkılmış tarlalar, işlemez olmuş fabrikalar, yakılıp yıkılmış üretici güçler ve tükenmiş iktisadi kaynaklar, tek tek Cumhuriyetlerin ekonomiyi inşa etme alanındaki münferit çabalarının yetersiz olduğunu göstermektedir. Ulusal ekonominin yeniden inşasının, Cumhuriyetler ayrı ayrı var oldukları sürece imkânsız olduğu ortaya çıkmıştır.

Öte yandan, uluslararası durumun istikrarsızlığı ve yeni saldırılar tehlikesi, kapitalist kuşatmaya karşı Sovyet Cumhuriyetlerinin birleşik cephesinin kurulmasını kaçınılmaz kılmaktadır.

Son olarak, sınıf niteliği itibarıyla enternasyonal olan Sovyet iktidarının tüm yapısı, Sovyet Cumhuriyetlerinin emekçi yığınlarını sosyalist bir aile içinde birleşme yoluna itmektir.

Bütün bu koşullar, Sovyet Cumhuriyetlerinin, aynı zamanda hem dış güvenliği, hem iç iktisadi gönenci ve halkların ulusal gelişme özgürlüğünü güvence altına almaya yetenekli bir federal devlet halinde birleşmesini buyurmaktadır.

Kendi Sovyet Kongrelerinde kısa süre önce 'Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ni kurma kararını oybirliği ile kararlaştırmış bulunan Sovyet Cumhuriyetleri halklarının iradesi, bu Birliğin, eşit haklara sahip halkların özgür bir birleşmesi olduğunun; her Cumhuriyetin Birlik'ten özgürce çıkma hakkının güvence altında bulunduğu; Birliğe girişin var olan ya da gelecekte ortaya çıkacak tüm sosyalist Sovyet Cumhuriyetlerine açık olduğunun; yeni federal devletin, halkların barış içinde bir arada yaşama ve kardeşçe işbirliğinin 1917 Ekim'inde atılan temelini ona layık bir taçlandırması olduğunun; onun dünya kapitalizmine karşı güvenilir bir kale olacağı ve bütün ülkeler emekçilerinin bir Dünya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti halinde birleşmesine giden yolda yeni bir adım oluşturacağına güvenilir garantisidir. Tüm bunları bütün dünya önünde ilan eden ve bizlere vekalet vermiş bulunan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetlerinin anayasalarında ifadesini bulan Sovyet iktidarının temellerinin sarsılmazlığını resmen ilan eden biz işbu Cumhuriyetler delegeleri, bize verilmiş bulunan vekalet gereğince, 'Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin kuruluşu üzerine sözleşmeyi imzalamayı kararlaştırırız. (Stalin, "Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu" derlemesi, sayfa 159-161, İnter Yayınları)

Türkiye işçi ve emekçileri, sermayenin ordularıyla değil Azerbaycan ve Ermenistan halklarıyla kardeştir!

Azerbaycan ve Ermenistan orduları arasında günlerdir çatışma yaşanıyor. Sivillerin ve askerlerin yaşamını yitirdiği çatışmalardan dolayı her iki ülke de birbirini suçluyor. AKP-MHP rejimi ise "kardeş ırk" söylemiyle savaşın ateşini körüklüyor. Bu çatışmalar her iki ülke başta olmak üzere bölge halklarını yeni bir yıkım tehdidiyle karşı karşıya getiriyor. Savaşa ayrılan bütçenin faturası da emekçi sınıflara ödetilecek. İktidardakiler ise hamaset ve ölümler üzerinden politika yapmaya devam edecekler.

Emperyalist müdahalelerin, kışkırtmaların, yayılcılığın fitilini ateşlediği çatışma ve savaşlar kızışıyor. Bunların yarattığı yıkımlar günden güne ağırlaşıyor. Dünyada kapitalist sistemin içine girdiği kriz, işçi sınıfıyla emekçileri hedef alan saldırılar yoğunlaştırılarak hafifletilmek isteniyor. Bunun için sömürü derinleştiriliyor, yoksulluk-açlık artıyor, adaletsizlik katlanılmaz bir hal alıyor, savaşlar kışkırtılıyor, milyonlar göç ettiriliyor. Bu musibetler üzerine gelen Covid-19 pandemisini fırsata çeviren iktidarın ve kapitalistlerin icraatlarından dolayı ise çalışma ve yaşam koşullarımız daha da kötüleşiyor. Burjuva sınıfının tüm ülkelerde yönetememe krizi içeride baskıyı, dışarıda savaş ve saldırganlığı tırmandırıyor.

Bir-iki hafta önce Yunanistan ile çı-

kartlan krizi konuşuyorduk. Bugünlerde ise fabrikalarımızda, mahallemizde son günlerde en çok Azerbaycan-Ermenistan çatışması konuşuluyor. AKP-MHP rejimi her iki olayda da "Türklük" söylemleriyle, halkları birbirine karşı kışkırtıyor. Bu demagoji, ekonomik krizin, kontrol- den çıkan pandeminin ve emekçilerin ağırlaşan yaşam koşullarının üstünü örtmeye de yarıyor. Bizleri açlık ve salgın ikilemine sıkıştıranlar, utanmadan insanlık suçu olan savaşlarına yandaş olmamızı istiyorlar.

BURJUVA İKTİDARLAR VE ORDULARI DEĞİL, EMEKÇİ HALKLAR KARDEŞİMİZDİR!

Bu sistemde çatışma ve savaşların fitili, burjuva sınıfının çıkar ve menfaatleri için ateşleniyor. Buna rağmen faturası yine biz işçilerin, emekçilerin sırtına yıkılıyor. Koronavirüs salgını hızla yayılırken, hayat pahalılığı artarken, yoksulluk derinleşirken bu sorunlara çözüm üretmeyen burjuva iktidarlar, bütçeyi ve ülkenin kaynaklarını savaşlar için harcıyorlar. Yayılcı-fetihçi savaşlarını finanse etmek için vergileri arttırıyor, zam üstüne zam yapıyorlar. Birçok cep- hede savaşın tarafı olan AKP-MHP rejimi gibi, çatışmaya girişen Azerbaycan-Ermenistan rejimleri de kendi emekçileri- ni yıkıma sürüklüyorlar.

Savaşın fitili sermaye sınıfının çıkarları için ateşleniyor, ama bedelini bizim ödememizi istiyorlar. "İki devlet, tek millet" palavrasını pazarlayan iktidar Azerbaycan-Ermenistan savaşını da kendi sefil çıkarları için körüklüyor. Aynı zamanda dinci-şoven zehirle bizleri sersemletip savaşın destekçisi durumuna düşürmek istiyor. Ancak bizlerin kardeş olduğu, birlikte hareket edebileceğimiz tek sınıf Azerbaycan ve Ermenistan emekçi halklarıdır. Burjuva devlet yöneticilerinin kanlı planlarına ise kararlı bir şekilde itiraz etmeliyiz.

Dostlar, kardeşler!

Emperyalist yağma, talan ve savaşlara, halkların birbirine kırdırılarak bölünmek istendiği çatışma ve saldırganlığa karşı sloganımız "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği" olmalı; ezilen, sömürülen kardeş halklarla birlik olmalıyız. Sermaye iktidarının ve dümenindeki AKP-MHP rejiminin, bizleri kirli savaş politikalarına yedekleme çabasını boşa düşürelim, ırkçı-dinci kılıflarla yapılan bölücülük ve insanlık suçlarına sessiz kalmayalım. Bilinçlenelim, örgütlenelim tüm dünya işçi sınıfıyla kardeş olduğumuzu unutmayalım. Sınıfsız, sömürsüz, savaşsız bir dünya için mücadele edelim.

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
1 EKİM 2020

İsrail’le ilişkilerde “gerilim” bahane, ticaret şahane

ABD’nin şefi Trump’ın ön ayak olduğu, Siyonist İsrail’le Arap ülkelerinin “normalleşme” adımları atması için yaptığı antlaşmalara Birleşik Arap Emirlikleri’nin ardından Bahreyn’de katıldı. Yaşanan bu yeni gelişmelerin ardından, saray rejimi yine “Filistin’in hamisi” rolüne bürünerek, Hamas’la El Fetih temsilcilerini İstanbul’da buluşturdu, İsrail’e göstermelik sert açıklamalarda bulundu.

Saray rejiminin Dışişleri Bakanlığı, yapılan antlaşmayı şiddetle kınadığını ve bu anlaşmaların Siyonist İsrail’in Filistin üzerindeki gayri meşru uygulamalarını ve işgali kalıcı hale getirmeye yönelik girişimlerini sürdürme konusunda daha da cesaretlendireceğini ifade etti. Daha önceki yapılan BAE ile yapılan antlaşma için de AKP’nin şefinden benzer açıklamalar gelmişti. Erdoğan, açıklamasında “Filistin’e yönelik atılan adım yenilir yutulur bir adım değil. Dışişleri Bakanına talimatı verdik. Abu Dabi yönetimiyle diplomatik ilişkileri askıya almak bizim de büyükelçiyi geri çekmek gibi bir adım olabilir. Çünkü biz Filistin halkının yanındayız. Filistin’i yedirmedik yedirmeyeceğiz” dedi.

Ancak, söz konusu açıklamaların ve tepkilerin gerçeği ne kadar yansıttığını görmenin yolu, Türkiye’nin İsrail’le yıllardır devam eden “dostluk” ilişkilerini irdelemekten geçiyor. İsrail’i fiilen 1949’da, resmen ise 1950’de tanıyan ilk

ülkelerden birisi Türkiye’dir. O tarihten beri de İsrail ile birçok anlaşmalar imzalanmış, ekonomik ortaklıklara gidilmiştir. Siyonist İsrail’i iktidara geldiğinden beri sözde sert açıklamalarla hedef tahtasına oturtan Erdoğan, bir taraftan da açık, gizli birçok askeri ya da ekonomik işbirliğini hayata geçirmiştir. Halen de bu ilişkileri artarak sürmektedir. TÜİK verilerine göre Türkiye’nin en çok ihracat yaptığı ülkeler sıralamasında İsrail 9. sırada yer alıyor. Siyonist İsrail ile 2019 yılında ihracat miktarı 4,5 milyar dolara yükselirken, ithalat ise 1 milyar 600 milyon dolara yükselmiştir. Türkiye ile İsrail’in arasındaki görünürde “kötü” ama gerçekte keyiflerin yerinde olduğunu İsrail’in Başbakanı Netanyahu “Bir zamanlar Erdoğan bana her üç saatte bir Hitler derdi. Şimdi altı saatte bir diyor, ama tanrıya şükür ki ticaretimiz büyüyor” ifadeleri ile doğrulamaktadır.

Gericı rejim, Mavi Marmara gemisine İsrail’in yaptığı saldırı sonrası da sert açıklamalarda bulunmuştu, ilişkilerin askıya alınacağından bahsetmişti ancak bu tür adımların hepsi yine havada kalmıştı. AKP iktidarı, İsrail’in Filistin halkına yönelik gerçekleştirdiği her katliamda “sert” söylemlerle diplomatik ilişkileri sözde zayıflatırken, ekonomik ilişkilerde bunun tam tersi bir tutum sergilemiştir. BU aynı süreçlerde ticaret hacmi beş kat artmıştır. Aynı diplomatik krizin yaşandığı süreçte, sarayın şefinin oğlu Burak Erdoğan’ın gemiçisi olan Safran 1 adlı gemisi Ceyhan’dan İsrail’e petrol taşımaya devam etmiştir vb...

AKP’nin sahte İsrail karşıtlığının bir göstergesi de Gazze’yi bombalayan İsraili pilotların eğitiminin Türkiye’de Konya ovasında gerçekleştirmesidir. Filistin halkının haklı davasını her fırsatta istismar eden AKP iktidarı yalan ve riyakarlıkta

sınır tanımamaktadır. İsrail’in Gazze ablukası sırasında Mavi Marmara gemisini “otorite bizsek, biz zaten izin verdik” diye savunan, İsrail’le yapılan anlaşmalar sonrası Türkiye’deki tepkilere istinaden “günün başbakanına mı sordunuz” diyerek birçok kere olduğu gibi kendi sözlerini yine inkar etmiştir.

Türkiye Siyonist İsrail’le her dönem ilişkilerini geliştirmiştir. 1996’da yapılan askeri işbirliği anlaşmalarının meyveleri AKP döneminde toplanmaya başlanmıştır. Kürt halkının katliamında kullanılan İsrail yapımı HERON’ların alımı 2004 yılında yapılmıştır. Sonrasında HERON’lar Kürdistan dağlarında sayısız katliama hizmet etmiştir.

Nasıl ki gericı saray rejiminin Filistin halkına yapılan katliamlarda bir katkısı varsa, Siyonist İsrail yönetiminin de Kürt halkının katliamında bir katkısı vardır. Sonuçta her iki rejim de kendi kirli çıkarları doğrultusunda adımlar atıyor ve bu çıkarlar içerisinde halkların kardeşçe, eşit ve özgür yaşayabilmelerinin yeri yoktur. İsrail ve Filistin halklarının kardeşçe ve özgür yaşamaları için yapılması gereken şey sorunun kaynağı olan bu gericı çıkar odaklarını bölgeden süpürüp atmaksa, Türkiye halkları da eşit ve özgür bir yaşam için gericı faşist AKP-MHP rejimiyle birlikte, kapitalizmi tarihin çöplüğüne atması gerekmektedir.

Türkiye siyasal tarihi birçok siyasi cinayet ve katliamla doludur. Bazı iktidar dönemlerinde özgün cinayetlere tanık olduk. Kenan Evren’in başında olduğu 12 Eylül faşist cuntası, 17 yaşındaki Erdal Eren’i asmak için yaşını büyüttü ve astırdı. Bu dönemin emniyet müdürü Mehmet Ağar 1981 yılında devrimci önderlerden Süleyman Cihanı gözaltına alıp işkencede katletti. Gözaltından kaçtı süsü vermek için Bostancı’da bir binanın 6. katından aşağı attırdı. Sonrasında götürüp kimsesizler mezarlığına gömdü. Her hükümetin vazgeçilmesi olan Ağar’ın Özal, Demirel ve Çiller hükümetleri dönemlerinde sayısız cinayetine, gözaltında kaybetmelerine tanık olduk. Muhalif ve öteki gördükleri insanlara gözaltında tecavüzleri, Kürt köylülerine dışkı yedirme utancını da yaşattılar Türkiye halklarına...

Ağar’ın soylu soslu soysuz gölgesi!

Erdoğan rejimi boyunca benzer uygulamalar kesintisiz sürdü desek yanlış olmaz. Bu sürecin hukuksuz uygulamaları insan hakları ihlalleri raporlarına bakıldığında açık şekilde görülecektir.

Ağar 1981’den beri Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlalleri, gözaltında kaybetmeler, tüm gayri meşru uygulamaların planlayıcısı, azmettiricisi ve tetikçisidir. Devletin dokunulmaz “kara kutu” sudur. Bir tuğla çekse yıkılacak bir ülkenin vazgeçilmez kadrosudur.

Niye bu zatı yazıyoruz. Çünkü onun tedrisatından geçmiş, onun gölgesinde saklı olan Ağar-Erdoğan-Soylu’yla bir dönemi yaşıyoruz.

Soylu, Ağar ne yaptıysa onu aratma-

yan tüm zalimlikleri yaptı, yapıyor.

İnsanlar gözaltında kayboluyor, aylarca kayıp bilinenler emniyet müdürlüklerinde çıkıyor. Faili “bulunmayan” cinayetler işleniyor. İçişlerinden sorumlu Bakan Süleyman Soylu’yu hiçbiri ilgilendirmiyor. Sokak ağızıyla insanları tehdit ediyor. Kendisi “başibozuk” asker gibi görevi kötüye kullanmaktan imtina etmiyor...

İnsanlığa karşı işlenmiş suçlarla dolu karnesine en son, Van’ın Çatak ilçesinde Osman Şiban ve Servet Turgut isimli iki Kürt köylünün gözaltı sonrası helikopterden aşağı atılması yazıldı. Günlerdir yaşam savaşı veren bu köylülerden 7 çocuk babası Servet Turgut ne yazık ki

hayatını kaybetti.

Bugün hukuksuzluğun geçer akçe olduğu tek adam rejiminde Ağar-Soylu’nun daha birçok benzer vakasının olacağını biliyoruz. Tecavüzlerin, işkencelerin ve öldürmelerin yaşandığı vakalara yönelik inceleme ve yargılamalar ancak kamuoyu baskısıyla oluyor. Tiyatrovari bu yargılamalar ise, göstermelik gerçekleşiyor. “Sanık-lar” Soylu ve siyasi erkin talimatıyla saliveriliyorlar.

Tek adamın gizli kolu olan Ağar’ın sahadaki soylu soslu soysuz adamı, insanlık karşısında ağır bir suçludur. Demokrasinin asgari koşulunun olduğu, yargının yargı vasfını zerre kadar koruduğu bir ülkede dahi yargılanmaktan kurtulmayacak bir azmettirici konumundaki bir suçludur!

M. İMRAN

YEP'ten yansıyan iflas tablosu

AKP-MHP iktidarının son yıllarda "Yeni Ekonomi Programı" adıyla açıkladığı, ekonomiye dair orta vadeli hedeflerin yer aldığı program 29 Eylül'de T. Erdoğan'ın damadı Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak tarafından açıklandı.

Türkiye kapitalizminin derinleşen krizi eşliğinde TL dibe vurmaya ve her gün döviz kurunda yeni rekorlar kırılmaya devam ederken açıklanan program, hem içi boş hedefleri hem de iflas tablosunu gözler önüne serdi.

Tutmayan hedeflerin ve parlak tabloların sıralandığı, yerli/yabancı sermaye çevrelerine ekonomi reklamı yapma işlevi gören YEP, bugün bu işlevini de yerine getirmedi. TL'nin kayıplarında ve döviz kurlarında kısa süreli toparlanma olsa da, toplantının sonrasında döviz kuru yüksek seviyelerde dalgalanmayı sürdürdü.

Vergi Denetim Kurulu Ataşehir Hizmet Binası'nda düzenlenen basın toplantısında,

damat bakan Albayrak "Temamız yeni dengelenme, yeni normal, yeni ekonomi" ifadeleriyle programı açıkladı.

Pandemi sürecindeki icraatlarını sayarak övünen Albayrak, destek paketlerinin toplam büyüklüğünün 494 milyar TL ile milli gelirin %10'una ulaştığını söylerken Erdoğan'ın başlattığı bağış kampanyasına ise değinmedi. 6,2 milyon aileye birer seferlik dağıtılan 1.000'er lirayla övünen Albayrak, en düşük emekli maaşını 1500 TL'ye çıkardıklarını söyledi. Açlık sınırının altında olan bu miktarla övünme aymazlığı sergileyen Albayrak, işçi ve emekçileri hak kaybına uğratan ve patronların elini güçlendiren kısa çalışma ödeneğinin kapsamını genişleterek uzattıklarını da sözlerine ekledi. İşsizlik ödeneğinden 3,6 milyar TL tutarında destekte bulduklarını söyleyen Albayrak, bu ödenekten patronlara akıtılan miktarlara değinmedi. Ancak Albayrak, sektör odak-

lı vergi indirimleri ile işletmelere destek olduklarını ve 40 milyar TL tutarındaki SGK ve Bağkur primi ile 29,4 milyar TL vergi ödemesini ertelediklerini ifade ederek kapitalistlere olan desteklerinin altını çizdi.

Pandemi döneminde işçi ve emekçileri borç batağına saptırmakla da övünen Albayrak, aylık geliri 5 bin TL'nin altında olan yaklaşık 9 milyon kişinin 47,5 milyar TL bireysel ihtiyaç desteğinden yararlandığını belirtti. İşsizlik, kısa çalışma ödeneği ve düşük ücretlerle açlığa mahkum ettikleri işçi ve emekçilere verdikleri kredileri "başarı" olan sunan Albayrak, patronlara da 143 milyar TL işe devam finansmanı verdiklerini açıkladı.

TÜM GÖSTERGELER OLUMSUZ GÜNCELLENDİ

YEP'te açıklanan işsizlik, büyüme, enflasyon, bütçe ve cari açık hedefleri ekonomideki iflas tablosunu gözler önüne serdi. Bu yıl için yüzde 0,3 ekonomik büyüme iddiası ortaya kondu. Önceki YEP hedefi yüzde 5 büyümeydi. Gelecek yılki büyüme beklentisi ise yüzde 5,8 olarak açıklandı. Yıl sonu enflasyon hedefi 'şimdilik' yüzde 8'lerden yüzde 10,5'e yükseltildi. İşsizlik tahmini yüzde 13,8 olarak duyuruldu.

Ekonomideki iflas tablosu bütçe ve ödemeler dengesindeki açıklara da yansıdı. Her ikisinde de beklenen açığın gayri safi yurtiçi hasılaya oranında önceki tahminlere kıyasla iki kat artış yaşandı. Önceki YEP'te cari açığın GSYH'ye oranı beklentisi yüzde 1,2 olurken, yeni

beklenti yüzde 3,5'e yükseltildi. Bütçe açığının GSYH'ye oranı beklentisi yüzde 2,9'dan yüzde 4,9'a çıkarıldı.

Benzer tablo 2021 yılı hedeflerindeki güncellemelere de yansıdı. "Büyüme" haricinde tüm beklentiler olumsuz yönde güncellendi. Büyüme beklentisi yüzde 5'ten yüzde 5,8'e çıkarıldı. Enflasyon yüzde 6'dan yüzde 8'e, işsizlik oranı yüzde 10,6'dan yüzde 12,9'a yükseltildi. Cari açığın GSYH'ye oranı beklentisi yüzde 0,8'den yüzde 1,9'a çıkarılırken, bütçe açığı beklentisi de yüzde 2,9'dan yüzde 4,3'e yükseltildi.

Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak, Yeni Ekonomi Programı açıklamasında da ekonomiye dair boş hayaller yaymayı sürdürürken, krizin dışa vurduğu döviz kurlarıyla ilgili ne diyeceğini bilemedi, "Ben oraya bakmıyorum, kur bizim elimizde" ifadelerini kullandı.

TABLOYU İŞÇİ-EMEKÇİLERİN MÜCADELESİ DEĞİŞTİREBİLİR

AKP-MHP rejiminin YEP ile 2020 ve 2021 yılı için açıkladığı "şişirilmiş" beklentileri dahi ekonomideki iflas tablosunu gözler önüne seriyor. YEP'e göre, işsizlik ve enflasyonun 2 yıl daha yüksek seyredeceği bir tablo hedefleniyor. Rejimin hedeflerinin en iyimser biçimde sunulduğu YEP, işçi sınıfını ve emekçileri çok daha ağır bir tablonun beklediğine işaret ediyor. AKP-MHP rejiminin, krizin faturasını işçi-emekçilere ödetme programının hayata geçip geçmeyeceği, işçi sınıfı ve emekçilerin bunu kabul edip etmeyeceğine ve buna karşı ortaya koyacağı mücadeleye bağlı olacaktır.

AKP-MHP koalisyonu sermayeye vergi affı için düğmeye bastı

AKP-MHP rejimi pandemi sürecinde kapitalistlerin çıkarlarını korumak için her türlü önlemi aldı. Önlem paketlerinin tümü kapitalistlerin teşviki, kriz ve pandeminin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmesi hedefiyle çıkarıldı. Geçtiğimiz dönemde pandemi önlemleri adına başta büyük holdingler olmak üzere şirketlerin vergi ve sosyal güvenlik primleri ve kredi desteklerinin ödemeleri 6 ay ertelenmişti.

Öte yandan AKP-MHP iktidarı, sermaye düzeninin adeta rutin işleyişi haline gelen vergi aflarını yeniden gündeme getirdi. Gecikme faizinin silinmesi, faiz indirimi, vergi borcu affı, SGK prim borç yapılandırması, e-haciz ve borç yapılandırma vb. düzenlemelerin Ekim ayı içerisinde meclise getirilmesi söz konusu. Meclise sunulacak olan yasa teklifi, borçların anaparalarının taksitlendirilmesini, borçlara ait gecikme faizi ve ce-

zalarının bir bölümünün silinmesi ve kalan bölümünün uzun vadelere yayılarak taksitlendirilmesini içeriyor. Geçmişteki borç yapılandırılmalarından yararlanıp şartları yerine getirmeyenlerin de yeni uygulamadan yararlanması sağlanacak.

Kamuoyuna, pandemi sürecinde özellikle hizmet sektörünün yaşadığı daralmadan etkilenen esnaf ve küçük işletmeler için müjde olarak lanse edilen vergi afları, sarayın sunduğu tüm nimetlerden yararlanan yandaşlar ve tüm kapitalistler için çıkarılmaktadır. Amaç; işçi ve emekçilerin sırtına daha ağır ekonomik-sosyal yükler bindirerek Türkiye ekonomisini döndürmek ve kapitalistlerin kasalarına akan karların azalmasını engellemektir.

Öte yandan, işçi emekçiler dolaylı ve dolaysız vergilerle tüm kesintileri peşin peşin ödeyerek süreklileşen bir soygunla yüz yüzedir. Açlık sınırının altında uc-

retlere mahkûm edilen milyonlar, ağır bir borç sarmalı altında ölüm-kalım savaşı veriyor. İşçi ve emekçilerin borçları ilk fırsatta hacizle tahsil ediliyor. İşçi ve emekçilerden çeşitli biçimlerde yapılan kesintilerle biriken milyarlarca lira harami saltanatına ve şatafata, savaşa ve sermayeyi teşvike harcanıyor.

Ücretsiz izin ve kısa çalışma ödeneği gibi uygulamalarla işçi ve emekçilerin zaten açlık sınırının altında olan ücretleri işsizlik fonu yağmalanarak veriliyor. Yıllık enflasyonun %30'larda seyrettiği, temel tüketim ürünlerine ve zorunlu ihtiyaç kalemlerine yapılan zamlarla ücretlerin sürekli eridiği bir dönemde, artan oranlı dolaylı vergilerle de işçi ve emekçilerin kursağındaki lokmaya göz dikiliyor.

Nüfusun büyük bölümü yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Ancak bir avuç sermayedara bir taraftan sınırsız destek ve teşvik sağlanırken diğer taraftan

vergi yükü büyük bir pervasızlıkla işçi ve emekçilerin sırtına yükleniyor. Geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi 2020 yılında da sermaye iktidarı toplam vergi gelirlerinin %70'i aşan bölümünü dolaysız vergilerden karşılamayı öngörüyor. Sermaye devletin vergi gelirlerinin tümü ücretlerden kesilen dolaysız ve dolaylı vergilerden oluşmaktadır. Kaynağı da işçi ve emekçilerin sömürsüdür.

Sermaye düzeni var oldukça her türden eşitsizlikte olduğu gibi vergi konusundaki adaletsizlik de son bulmayacaktır. Sermayeye vergi affı ile amaçlanan aynı zamanda işçi ve emekçilerin ayaklarına vurulan kölelik zincirlerine bir halka daha eklemektir.

AKP-MHP iktidarının bu pervasız uygulamalarına karşı işçi ve emekçilerin temel görevi "İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!", "Artan oranlı gelir vergisi!", "Servet vergisi alın!", "Asgari ücretliden vergi alınmasın!", "Her türlü dolaylı vergi kaldırılmalı!" Talepleri ile mücadeleyi yükseltmektir.

“Yeni sürüm” hak gaspı

Kıdem tazminatı hakkının gaspı yine gündemde. Sermaye devleti, işçi sınıfının elindeki hakları birer birer alırken, kıdem tazminatı hakkını gasp etmeyi de sürekli gündemde tutuyor. Farklı formüllerle, işçi-emekçileri bu saldırıyı kabullendirmeye çalışıyorlar.

HEDEFLERİ SERMAYEYE KAYNAK YARATMAK, İŞ GÜVENCESİNİ ORTADAN KALDIRMAK

Herkesin malumu, temel dertleri kendilerine kaynak yaratmak. Sermayenin ve AKP-MHP blokunun ihtiyaç duyduğu sıcak para ihtiyacını gidermeye çalışmak. Diğer bir yandan da işçileri rahatından işten çıkartabilmek için, sırtlarında yük olarak gördükleri kıdem tazminatından kurtulmak istiyorlar.

40 yıldır, kıdem tazminatlarını yük olarak gören sermaye ve devleti, bu “yükü” kendi kullanımına açmanın derdinde. Geçmiş yıllarda oluşturulan fonlar, kıdem tazminatı üzerinden gerçekleşecek saldırının da mantığını bizlere gösteriyor esasında...

Daha bir yıl geçmeden, Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi diye bizlere yutturulmaya çalışılan bu saldırı, şimdi de “Esnek Çalışma Modelleri” ile hayata geçirilmeye çalışılıyor. Keza, Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi, kıdem tazminatının gaspına zemin hazırlamak için öne sürülmüştü.

ÇALIŞMA YAŞAMINDA KÖKLÜ DEĞİŞİKLİKLER

Bugün gündemlerine aldıkları, “esnek çalışma modelleri” ile çalışma yaşamında köklü değişiklikler yapmaya hazırlanıyorlar. 1 Ekim’de meclis açıldığında, “yeni sürüm istihdam paketi” diye allayıp pulladıkları, sözde işsizliğe çare bulacaklarını ilan ettikleri “son sürüm” saldırı, resmen “yeni sürüm kölelik paketi”dir.

Söz konusu paketle “belirli süreli iş sözleşmesinin” yaygınlaştırılmasını hedefliyorlar. Aynı saldırı kapsamında iş güvencesini bitirecekler, kıdem hakkını ortadan kaldıracaklar. Alabildiğine esnek çalışmayı devreye sokacaklar. On yıllardır, sermayenin hayata geçirmeye çalıştığı “esnek çalışma modelleri” 1 Ekim itibarıyla meclisin gündemine geliyor.

Pandemi ile birlikte, bu yönlü birçok adım atan AKP-MHP rejimi, artık bu mo-

delleri kalıcılaştırmak istiyor.

İş-Kur programlarından kısa çalışmaya, taşeron çalışmadan sözleşmeli işçiliğe, yarı zamanlı çalışmadan uzaktan çalışmaya kadar zaten uygulanan birçok model, artık temel çalışma modeli haline getirilerek, sermayenin ihtiyaçlarına göre her türlü esnekliği bizlere dayatacaklar. Bu modellerin her biri işçilerin kıdem tazminatı hakkına yönelik saldırı niteliğindedir, kıdem tazminatı kazanmanızın önünde engeldirler.

BAKAN'DAN İNCİLER...

Çalışma Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk, saldırıyı gerekçelendirirken sözde kadın işçileri düşünüyormuş gibi yapmayı da ihmal etmiyor. “Kadınların bir bölümü yarı zamanlı çalışmak istiyor” diyen Bakan, toplumsallaştırılmadığı ölçüde kadınların üzerindeki en büyük yük olan temizlik-yemek, çocuk bakımı vb. işlerin yükü altında ezilen kadınları, yarı zamanlı çalışma vb. uygulamalarla üretim sürecine dahil etmeyi, sermayenin ucuz iş gücü ihtiyacını karşılamayı istiyor.

Daha önce de tartışma konusu yapılan esnek çalışma modelleri, 4857 sayılı İş Yasasında belirli süreli iş sözleşmelerinin her yerde kullanılmasını engelleyen hükmün 25 yaşın altındaki gençler ve 50 yaşın üstündekiler için kaldırılmasını öngörüyordu. “Yeni sürüm” paket de bu tartışma ekseninde yasalarsa bu kesim-

ler için kıdem tazminatı hakkı ortadan kalkmış olacak.

İŞSİZLİĞE ÇARE DEĞİL, SERMAYEYE ÇARE...

“Yeni sürüm istihdam paketi” adı altında sözde işsizliğe çare bulacaklarını iddia edenlerin, böyle bir hedefleri olmadığı açıktır.

Bu paketle, belki Kıdem Tazminatı Fonu oluşturulmayacak ancak, zaten sermayenin fiili olarak gasp ettiği kıdem tazminatı hakkımız ortadan kalkacak, kıdem tazminatı almaya hak bile kazanamayacağız.

HEDEPTE SADECE KIDEM YOK!

Şunu da aklımızdan çıkartmayalım ki, on yıllardır kıdem tazminatı hakkımızın gaspını öngören ve farklı isimlerle gündeme gelen fonlar veya BES-TEŞ gibi emeklilik sistemleri tam anlamıyla hayata geçmemiş olsa da bu tartışmalarla beraber sınıfamıza yönelik farklı saldırılar yasalastı. Kıdem tazminatı hakkımızın mevcut güdük haliyle elimizde kalmasına ise “sevindik”. Ancak, şu açıktır ki, sermaye adım adım çemberi daraltmakta, kölece çalışma koşullarını bizlere dayatmakta ve kazanılmış haklarımızı bile kullanamaz hale getirmektedir.

Mevcut paket, direkt olarak kıdem tazminatına yönelik bir madde içermeye-

se de dolaylı olarak ve bilinçli bir şekilde kıdem tazminatı hakkımızı hedef almaktadır. Zira saldırı, sermaye için kıdem tazminatı hakkımızı gasp etmek kadar önemli, hatta daha da önemli olan esnek çalışma modellerini hayata geçirmeyi ön görmektedir. Çünkü kıdem tazminatı hakkımızın fiili olarak gasp edilmesi sonucunu yaratacaktır. Üzerine bir de kendilerine buradan bir fon oluşturmak saldırının kaymağı olacaktır.

Her seferinde, kıdem tazminatı hakkımızın gaspı ile eş zamanlı gündeme gelen saldırılar bir bir geçerken, kıdem tazminatımızın elimizde kalması hiçbir anlam ifade etmemektedir.

HERKESE İŞ, TÜM ÇALIŞANLARA İŞ GÜVENCESİ!

İş güvencesi anlamına gelen, çalışırken kazanılmış hakkımız olan kıdem tazminatı hakkımıza sahip çıkmalıyız, koşulsuz-şartsız hak kazanacağımız bir uygulamanın hayata geçmesi için mücadele etmeliyiz.

Esnek çalışma modellerini reddetmeli, sermayenin istediği gibi çalışma saatlerimizi, yerlerini ve koşullarını esnetmesine karşı çıkmalıyız. Unutmayalım ki, her esnekleştirme, işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırıdır. İş güvencemize sahip çıkmalı, kalıcı istihdam, işsizliğin kaldırılması için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

R. U. KURŞUN

İnsanca bir yaşam için mücadeleye!

Geçtiğimiz günlerde Türk-İş güncel olarak açlık ve yoksulluk sınırı verilerini açıkladı. Açıklamaya göre açlık sınırı 2 bin 447 TL, yoksulluk sınırı ise 7 bin 973 TL. Yani bu ülkede milyonlarca insan yoksul bile değil. Yoksulluk sınırını bir kenara bırakalım, Türkiye’de 28 milyon çalışanın 10 milyonu asgari ücret ile çalışıyor. Bu demek oluyor ki emekçilerin üçte birinden fazlası açlık sınırının altında bir ücretle çalışıyor. Sermaye devleti her yıl sonunda simit-çay hesabıyla belirlediği asgari ücret ile milyonlarca emekçiyi aileleriyle birlikte açlığa mahkûm ediyor.

Ancak asgari ücret dahi alamayan milyonlar madalyonun diğer yüzünü oluşturuyor. Kayıt dışı çalıştırılan binlerce emekçi, esnek çalışma dayatılan kadınlar, göçmen işçiler asgari ücretin çok çok altında ücretlere çalıştırılıyorlar. İşsizliği bir sopa olarak kullanan sermayedarlar iş vermeyi bir lütf sayıp emek gücünü yok pahasına satın alıyorlar. Pandemi süreci bu tablonun ağırlaştığı bir dönem

olarak geçti/geçiyor. İşten çıkarma yasasıyla yalanıyla ücretsiz izni yasalastıran AKP iktidarı 3 milyonu aşkın emekçiye günde 39 TL ile yaşa yaşayabilirsen dedi. İşsizlik sopası emekçilerin başında sallanırken pandemiye fırsata çeviren kapitalistler işçi çıkarmaya yöneliyor, kalanlara düşük ücret dayatıyor, az işçiyle daha çok işi daha ucuza yapıyor.

MUTFAK YANIYOR, ÜCRETLER ERİYOR!

Her ne kadar sarayın Ekonomi Bakanı ekonominin uçtuğundan bahsetse de emekçilerin cebini de mutfak da aksini söylüyor. Sarayın rantla, yağmayla, soygunla şişirdiği kasası büyümeye devam ediyor olabilir, kapitalistler kâr oranlarında birbirleriyle yarışıyor da olabilirler fakat rafalarda fiyatlar almış başını gidiyor, maaşlar ise eridikçe eriyor.

Ekonomik krize çözüm üretme iradesi, yeteneği ve çabası olmayan rejim,

Türk parasının değer kaybetmesini durdurmak adına Merkez Bankası’ndaki döviz rezervlerini harcadı. Ancak bu hamle de işe yaramadı ve TL’nin değer kaybı devam etti. Faiz oranlarını yükseltti. Bu da beklediği sonucu yaratmadı. TL değer kaybederken, enflasyon yükseldikçe yükseldi. 2020 başında 339 dolar eden asgari ücret Eylül başıyla birlikte 308 dolara kadar geriledi.

İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN MÜCADELE EDELİM!

Zaten parlak olmayan ekonomik tablo pandemi ile beraber daha da kötüleşti. Sermaye düzeni ve iktidardaki AKP-MHP bloku ise faturayı işçi ve emekçilerin sırtına yıkmakta oldukça pervasız. Pandemi boyunca sermayedarları kurtarmak için paket üstüne paket açıklayanlar, mil-

yarlarca TL’lik teşvikler verenler, fonları talan edenler; işçilere sundukları düşük faizli kredileri, kısa çalışma ödeneği ve ücretsiz izinleri bir başarı öyküsü olarak anlatıyor. Eğitimden sağlığa tüm temel kamu hizmetleri felç olmuş, TL dolar karşısında dibe vurmuş, işsizlik oranı rekor kırmışken başarı öyküleri yazmak da “dolar ile ne alakanız var” diyebilme aymazlığını gösteren bir bakana yakışır elbet.

Ancak işçi ve emekçiler bu pervasızlık karşısında çıkışsız değildir. Sosyal ve siyasal sorunların çok yönlü olarak biriktiği, tabir uygunsuzsa toplumun burnundan soluduğu bugünlerde işçi sınıfı çok çeşitli toplumsal kesimlere öncülük edebilecek yegâne güçtür. Haklarına, geleceğine, onuruna sahip çıkmak isteyen emekçiler ayağa kalktığında asla yalnız yürümeyecek ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

İç Anadolu’da işçiler arasında Covid-19

AKP iktidarı ekonomi alanında ve yaşamda “normalleşme” güzelleme yapıyor. Koronavirüs salgınının faturasını işçi ve emekçiler yaşamları ve sağlıkları ile ödemeye zorlanıyor. Salgının etkisinin arttığı son örnekler de İç Anadolu bölgesinden Kırşehir, Aksaray, Kayseri kentleri oldu. Bölgede işçi birlikleri de mücadele çağrılarını sürdürüyor.

KIRŞEHİR

Koronavirüs salgını, Kırşehir’de yüzlerce işçiyi etkiliyor. Her geçen gün daha fazla işçinin korona testi pozitif çıkıyor. Kırşehir Belediyesi’nde yüzlerce işçi koronavirüs salgınından etkilendi. Özellikle temizlik işçileri arasında salgının etkisi artıyor.

Kırşehir’in en büyük fabrikası olan Petlas’ta 400 işçi karantinaya alındı. Petrol-İş sendikasının örgütlü olduğu fabrikada, yüzlerce işçinin karantinada olması yaklaşık 3000 işçinin çalıştığı Petlas’ta üretimi zerrece etkilemedi. Petlas kapitalistleri siparişlerin yetişmesi için işçilerden çok daha fazla çalışma beklediğini söyleyebilecek kadar arsızlaşıyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Çemaş Döküm fabrikasında

60 işçi koronavirüs salgını nedeniyle karantinaya alındı. İşçiler, sayının çok daha fazla olduğunu öne sürüyor. İşçilerin yaşamına yönelik açık tehdidin var olduğu koşullarda bile çarklar dönmeye devam ediyor.

Ayrıca Kırşehir Organize Sanayi bölgesinde bulunan Sina Moda Tekstil’de onlarca işçinin testi pozitif çıktı. Sina Moda Tekstil kapitalistleri önlem olarak sadece koronavirüs testi pozitif çıkan işçileri eve göndermekle yetindi. Aynı zamanda işçilerin karantinada oldukları günlerde ücretlerini ödemedi, sigorta primlerini yatırmadı.

KAYSERİ

Korona salgını, Kayseri’de bulunan üretim merkezlerinde her gün daha fazla işçiyi etkiliyor. Boyçelik, Merkez Çelik, Erbosan, MBT, Yataş’ta yüzlerce işçi karantinaya alınmıştı. Kayseri, Mimar Sinan, İncesu, Serbest Bölge sanayi merkezlerinde salgın yüzlerce fabrikaya yayılmış bulunuyor.

Buna karşın kapitalistler genel olarak

sadece koronavirüs testi pozitif çıkan işçileri eve göndermekle yetinmiyorlar. Aynı zamanda işçilerin karantinada oldukları günlerde ne ücretleri ödeniyor ne de sigorta primleri yatırılıyor.

İşçiler yayılan koronavirüs salgınına rağmen can pahasına çalıştırılıyorlar. Önlem almayan patronlar, salgının etkilerini saklamak için mesai yapıyor, işçileri de baskı altında tutuyorlar. Küçük işletmelerde sadece üretime ara verilirken, büyük işletmelerin tümünde üretim sürüyor, çarklar işçileri yaşamı hiçe sayılarak döndürülüyor. Ayrıca birçok fabrikada koronavirüse rastlandığı halde rakamlar ya hiç verilmiyor ya da olduğundan çok daha düşük gösteriliyor. Ücretli izin hakkı gasp ediliyor. İşçiler ücretsiz izne gönderiliyorlar.

Küçük ölçekli birçok işletme kapandı. Son olarak Cingilloğlu, Boyteks, Boytaş, Ceha fabrikalarında yüzlerce işçi karantina altına alındı. Öte yandan fabrikalarda salgına rağmen çalıştırılan işçilerin tepkisi de öfkesi de artıyor.

Kayseri İşçi Birliği koronavirüs salgını koşullarında çalışmaya karşı işçileri

mücadeleye çağırıyor. Ölümcül sömür çarkına teslim olmak yerine hayatları, onurları ve gelecekleri uğruna mücadele etmenin önemine dikkat çekiyor.

AKSARAY

Mercedes, Colins, Sütaş vb. büyük fabrikalarda çalışan yüzlerce işçinin salgından etkilendiği ifade ediliyor. Salgının büyümesine rağmen çarklar dönmeye devam ediyor. Bu nedenle her gün yeni vakalar karanlık tabloya ekleniyor. Koronavirüs çıkan işçiler dışındaki işçileri sömürmeye devam eden kapitalistler karantinaya aldıkları işçilere bu günlerin ücretini ise vermiyorlar.

Aksaray’da işçilerin korona ile ilgili olarak konuşmalarını itibar kaybı olarak gören Mercedes, Colins, Sütaş sermayedarları “işyerinin sırlarını ifşa ediyor-sunuz” bahanesi ile işçilerden savunma istiyorlar. Sendika ağaları ise tüm olup bitenleri suskunlukla geçiştiriyor, virüsün işçilere bir şey yapmadığı vb. konuşmalar yaparak işçileri çalışmaya ikna etmek için çabalyorlar.

Aksaray İşçi Birliği koronavirüs salgınına rağmen işçilerin çalıştırılması dayatmasına karşı işçileri mücadeleye çağırıyor.

Eğitim ve sağlık hakkımızdan vazgeçmiyoruz!

Devrimci Liseliler Birliği olarak başlattığımız anket çalışması devam ediyor. Yüz yüze ve sosyal medya üzerinden gerçekleştirdiğimiz anket çalışmasını bir süre daha devam ettireceğiz. Ancak, aradan geçen 3 haftalık süre içerisinde öğrenci ve velilerle yapılan çalışmanın kısa bir değerlendirmesini kamuoyunu bilgilendirmek adına yapma ihtiyacı duyuyoruz.

Millî Eğitim Bakanlığı'nın yüz yüze eğitimin başlaması için işaret ettiği 21 Eylül'ün üzerinden günler geçti. İlkokul 1. sınıf öğrencileri, 8. ve 12. sınıflar için -haftanın belirli günleri- okullar açılmış olsa da milyonlarca öğrenci hala yüz yüze eğitim hakkından mahrum. Devlet okullarında yüz yüze eğitimin başlaması için hiçbir adım atılmamış görünüyor. Okullara hala temel hijyen malzemeleri sağlanmamış durumda, temizlik ve sağlık personeli atamaları konusunda da hiçbir gelişme yok. Dezenfektan, temizlik malzemeleri gibi ihtiyaçlar için gerekli para hala velilerden ve öğretmenlerden karşılanmaya çalışılıyor. Devlet okullarında tablo buyken özel eğitim kurumlarında ise "paran kadar eğitim" anlayışı "paran kadar sağlıklı ve güvenli eğitim" anlayışına evrildi. Okulun fiyatı yükseldikçe alınan tedbirler de artıyor. Devlet okulu öğrencileri eğitimdeki kaybı telafi edemezken dersaneler ve özel okullar bir süredir yüz yüze eğitime başlamış bulunuyor.

Devrimci Liseliler Birliği olarak bir süredir çeşitli yerelerde yürüttüğümüz anket faaliyetinin ilk sonuçları da eğitimdeki fırsat eşitsizliğinin, sermayenin eğitim alanına müdahalelerinin, eğitimin içeriğindeki niteliksizliğin liseliler tarafından daha çıplak bir şekilde gözlemlendiğini gösteriyor.

EĞİTİME ERİŞİLEMİYOR!

Türkiye'de 11 Mart'ta ilk Covid-19 vakasının görülmesinin ardından 16 Mart'ta yüz yüze eğitime ara verilmiş, 23 Mart'ta da EBA üzerinden uzaktan eğitim uygulamasına geçilmişti. Ancak EBA'ya erişimin çok sınırlı olduğu daha ilk aylarda yapılan çeşitli araştırmalarla ortaya konmuştu. Eğitim sendikalarının yaptığı açıklamalara göre Türkiye genelinde EBA'ya erişim yüzde 14'lerde kalırken Van ili çarpıcı bir örnek olarak öne çıkmış, ilin kırsal kesimlerinde uzaktan

eğitime erişimin yüzde 1'de kaldığı ifade edilmişti. Bir yandan zayıf internet altyapısı nedeniyle birçok kentte online eğitime erişim sağlanamazken, özellikle emekçi ailelerdeki teknik araç-gereç eksikliği de (tablet, bilgisayar vb.) emekçi çocuklarının eğitime erişmesinin önüne geçti. Özellikle birden fazla öğrencinin bulunduğu evlerde, öğrencilerden bir kısmı kardeşinin bağlanabilmesi için kendi eğitim hakkından feragat etti.

Yaptığımız anket sonuçları ve görüşmelere göre; internet sorunu olduğu için TV'den derslere katılan öğrenci oranı %23 civarında, internet olanağı olsa bile teknik altyapıdan kaynaklı dersleri takip edemeyen öğrenci oranı %53, hiçbir şekilde girme olanağı bulamayanların oranı ise % 8.

Liseliler anketlerde teknik zayıflık ve eksiklikleri temel bir sıkıntı olarak ortaya koyarken eğitimin içeriği de bir başka sorun alanı olarak öne çıkıyor. "Olağan zamanlardaki" yüz yüze eğitimin niteliksiz tablosunun uzaktan eğitim ile katlandığını ifade eden liseliler, özellikle TRT üzerinden TV'den verilen derslerin içerik açısından zayıf kaldığının altını çizdiler. EBA üzerinden yaşanan sorunlardan kaynaklı "ulaşılabilir ve nitelikli eğitim" liselilerin bu sürece dair temel taleplerinden biri olarak öne çıktı.

EBA sistemi ile verilen video derslere erişimin ilk hafta dışında neredeyse yok denecek kadar az olduğunu biliyoruz. Bu durumun gerisinde öğrencilerin bir takım teknik olanaklardan yoksun olmasının yanında alışılmadık ve daha önce

denenmemiş, teknik altyapısı olmayan bir program olması da yer alıyor.

Yine, yapılan anketlerde geçtiğimiz dönem verilen EBA programı ve bu yılki programa öğrencilerin pek çoğunun sadece vakit geçirmek için katılmış olduğu gerçeği ile karşılaştık. Ev hapsinde olan 18 yaş altı genç ve çocukların vakit geçirmek için ara sıra EBA'ya girdikleri, anlatılanlardan ise bir şey anlamadıkları belirtiliyor. Şimdi ise yine derslerden geri kalmamak ve vakit geçirmek için girdikleri görülüyor.

"EĞİTİMİN YÜZÜNE BAKILMADI!"

Pandemi süreci kapitalizmin tüm çelişkilerinin kitleler nezdinde çok daha yoğun açığa çıktığı ve öfke konusuna dönüştüğü bir dönem oldu. Liseliler cephesinde bu durum, daha çok eğitim döneminin turizm ve eğitim sektörü başta olmak üzere çeşitli sermaye dallarının ihtiyaçlarına göre belirlenmesi üzerinden yaşandı. İlk olarak, sınav tarihlerinin turizm sezonuna göre değiştirilmesi liseliler içerisinde öfkenin büyümesine yol açtı. Yeni eğitim-öğretim döneminin yaklaşmasıyla birlikte devlet okullarında alınmayan önlemler liselilerin tepkisini toplayan bir başka nokta oldu. Aylardır AKP'nin milyonlarca öğrencinin eğitim hakkı için hiçbir adım atmadığını ifade eden liseliler "eğitimin yüzüne bile bakılmadı" dedi. Liseliler, bu süreçte devlet okullarında yüz yüze eğitim başlamazken özel okullarda 31 Ağustos gibi daha erken bir tarihte telafi eğitimlerinin başlamasını, kimi özel okullarda gayriresmi

bir şekilde yüz yüze eğitime geçilmesini, dersanelerde haftalardır yüz yüze eğitim verilmesini eşitsizliği derinleştiren gelişmeler olarak yorumladılar.

Anket çalışması sırasında "eğitimde fırsat eşitliği" talebi, liselilerin bir başka temel talebi olarak öne çıktı.

MESLEK LİSELİLERİN SORUNLARI BÜYÜDÜ!

Anket katılımcılarının ağırlıklı bir kısmını meslek liseliler oluşturuyor. Mesleki eğitimle ilgili ders görmediklerini, hatta bildiklerini unuttuklarını ifade eden öğrenciler eğitimin kapsayıcılığı konusuna katılmıyor.

Meslek liseliler bu süreçte genel eğitim sorunlarının yanı sıra özgün sorunlarla da karşılaştılar. Online derslere erişim problemi, ders içeriklerinin ihtiyacı karşılamaması kesişen noktalar, staj ve atölye dersleri meslek lisesi öğrencilerinin temel sorunlarındandı. Meslek liseliler eğitimlerinin temel yanı olan atölye eğitimlerini alamayıp stajlarını yapamazken Millî Eğitim Bakanı Ziya Selçuk bu konuyla ilgili neredeyse tek bir açıklama yapmadı. Stajlar "yapılmış" gibi kabul edildi, atölye dersleri ise "görölmüş" gibi. Bu eksikliklerin nasıl telafi edileceği sorusuna bir yanıt hala verilmiş değil.

Geçmiş dönemin kaybı orta yerde dururken önümüzdeki süreçte de stajların yapılıp yapılmayacağı belirsizliğini koruyor. Birçok meslek liseli staj yeri bulmak konusunda sıkıntı yaşıyor. Eğitimdeki belirsizliğin sürmesi nedeniyle işyerleri stajyer almak konusunda temkinli yaklaşıyor. MEB bu konuda suskunluğunu sürdürürken okul idareleri de öğrencilere açıklama yap(a)mıyor. Staj belirsizliği sürerken, staj giderleri için para istemek konusunda herhangi bir muğlaklık taşınmıyor. Yapılıp yapılmayacağı belli olmayan stajlar için çeşitli paralar isteniyor.

Stajını yapamayan, pratik derslerini göremeyen meslek liseliler, eğitimlerinin önemli bir parçası olan uygulamalı eğitimi tamamlamadan nasıl mezun olacakları konusundaki soruların cevaplanmasını istiyor.

ÇÖZÜM ÖRGÜTLENMEDE, MÜCADELEDE!

Anket sonuçlarına göre, iktidarın eği-

timin devam etmesi için teknik hazırlıklar yapmadığını, bu konuda yeteri kadar çaba harcanmadığını düşünenlerin oranı %88.

Bu konuda topluma söz hakkı tanınması gerektiğini düşünen; sürecin bilim insanlarının, sağlıkçıların, eğitim emekçilerinin, veli ve öğrencilerin görüşlerine başvurulmaksızın tamamen sermayenin çıkarları doğrultusunda ve AKP iktidarının iki dudağı arasında yürütülmesini eleştirenlerin oranı ise %79. Öğrenci ve velilerle yapılan çalışmada okulların bilim insanları, eğitimciler, okul çalışanları, öğrenci ve velilerin ortak bir kararla açılması, uygun koşullar sağlanarak yüz yüze eğitime geçilmesi düşüncesi ağırlık taşıyor.

Eğitim hakkı fiilen gasp edildi; milyonlarca öğrenci ya sağlık ya eğitim ikilemine mahkûm edildi. Sadece Türkiye’de değil ABD’den Avrupa’ya kadar birçok yerde eğitim ve sağlık gibi iki temel kamu hizmeti sermayenin çıkarlarının gerisinde tutuldu. 1 milyonu aşkın insanın yaşamına mal olan salgın süreci bir kez daha gösterdi ki kapitalizm toplumun ihtiyaçlarına yanıt üretemeyen, birçok açıdan iflas etmiş bir sistemdir. Bu sistem gençliğe geleceksizlikten başka bir şey verememektedir.

EĞİTİM HAKKIMIZDAN DA SAĞLIK HAKKIMIZDAN DA VAZGEÇMİYORUZ!

Yarınlarmızdan çalan bu sisteme karşı bugünden yan yana gelmek ve örgütlülüğümüzü büyütme yaşamsal bir zorunluluktur.

Anket deneyimimizden süzüp çıkardığımız aşağıdaki taleplerimiz için Devrimci Liseliler Birliği saflarında birleşelim, örgütlenelim, mücadele edelim:

- Sürecin öznelinin katılabileceği meclisler oluşturulsun. Meclislere söz, yetki, karar hakkı tanınsın!

- Tüm öğrencilere, velilere, eğitim emekçilerine ve okul personeline düzenli test yapılınsın!

- Okulların hijyen malzemesi ihtiyaçları için ödenek ayrılınsın ve yeterli sayıda personel atansın; öğrencilerin, eğitim emekçilerinin ve okul personelinin maske-dezenfektan vb. ihtiyaçları giderilsin!

- Tüm bileşenlerin nitelikli beslenme ve ulaşım ihtiyacı karşılanınsın!

- Eğitimde kayıp zaman telafi edilsin!
- Özel okullar kamulaştırılınsın!

- Okulların fiziki altyapı eksiklikleri giderilsin! Okul sayısı artırılsın ve ek öğretmen atamaları yapılsın!

- Her okulda sağlık ekipleri bulundursun ve revirler açılınsın!

- Meslek liselerinde pratik dersler için hijyen şartlarının ve fiziki mesafenin sağlandığı atölyeler oluşturulsun!

DEVİRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Geleceğimize dair karar bizim olmalıdır

Koronavirüs tehlikesi son iki haftadır giderek artarken, hasta sayısı ve yaşamını yitirenlerin sayısı da yeniden yükselmeye başladı. Hal böyleyken, bilim insanlarının yaptığı tüm uyarılara rağmen hiçbir önlem almayan sermaye iktidarı, “olumlu” tablolar sunarak süreci “iyi yönettiklerine” dair övünmeye devam ediyor. Yeni eğitim-öğretim yılının nasıl olacağına dair tartışmalar öğrencilere ve velilere sorulmadan kapalı kapılar ardında yapılırken, son anda alınan kararlar ise bir dizi belirsizlik içeriyor.

21 Eylül’de okul öncesi, 1. sınıf ve 8. sınıf öğrencileri için yüz yüze eğitime başlandı. Bir yandan hasta sayısındaki artış toplumu endişelendirirken, geri kalan öğrenciler için eğitimin nasıl verileceği hala da tartışma konusu. Gerekli önlemler alınmazken, MEB Bakanı Ziya Selçuk 2. sınıf ve lise öğrencileri için eğitimin yüz yüze verilmesi konusunun önümüzdeki haftalarda netleşeceğini duyurdu.

Okullarda salgına karşı herhangi bir önlem alınmazken eğitimin yüz yüze verilmesi, toplumun sağlığını tehlikeye atmaktan başka bir şey değildir. Eğitim-Sen’in açıkladığı rapora göre, uzaktan telafi eğitimlerinin verildiği ilk günden (31 Ağustos) bugüne virüsün

görüldüğü okul sayısı 307’e yükseldi. Diğer yandan, uzaktan verilen eğitimde de sorunlar yaşanmaya devam ediyor. Birçok öğrencinin teknik ekipman eksikliği (internet, bilgisayar vb.) hala sürerken, bu soruna dair devletin herhangi bir çözümü olmadı. Uzaktan verilen eğitimin ilk gününde EBA’ya erişim sorunu yaşandı. Alt yapı eksikliğine dair de herhangi bir adım atılmazken, MEB Bakanı Ziya Selçuk yaptığı açıklamada EBA’ya ilk gün erişememenin “mutluluk” kaynağı olduğunu, çünkü EBA’ya “inanılmaz” bir talebin olduğunu, özellikle yüz yüze eğitimin başladığı günlerde büyük bir “sıçramanın” yaşandığını ikiyüzlüce ifade etti.

AKP iktidarı, salgın döneminde eğitim alanında yaşanan kaosun asıl sorumlusudur. Bugüne kadar ranta ve talana, emperyalist heves ve çıkarlara, dinci-gerici kurumlara dev bütçeler ayrılırken; eğitime ve sağlığa yeteri kadar bütçe ayrılmadı. Haliyle, salgın döneminde eğitim ve sağlık başta olmak üzere birçok alanda kriz yaşanması kaçınılmaz bir durumdu. Son ana kadar eğitimde atılacak adımlara dair kararsızlığın sürmesi, AKP iktidarının ciddi-yetsizliğini ve beceriksizliğini de gözler önüne seriyor.

Eğitime para ayrılmadığı gibi, okulların ihtiyaçları velilerden ve öğretmenlerden toplanan zorunlu paralar ile karşılanıyor. Bir yandan öğretmenlerin maaşları salgın döneminde “yük” olarak görülürken, diğer yandan da kısıntı olarak verilen maaşlar zorunlu olarak okul ihtiyaçları için isteniyor.

Eğitimin yüz yüze verildiği okullarda çocukların salgına yakalanıp yakalanmama sorumluluğu imzalatılan sözleşmelerle velilere ve öğrencilere yüklenirken, eğitimin nasıl verilmesi gerektiği konusu ise onlara sorulmuyor. Salgın tehlikesinin arttığı süreçte eğitimin nasıl verileceğine dair karar öğrencilerin, velilerin, öğretmenlerin ve okulda çalışan emekçilerin olmalıdır.

Toplum sağlığı ve geleceği için, dinci gerici kurumlara, emperyalist savaşımlara, ranta ve talana bütçe ayrılmak yerine toplumun ihtiyaçlarına bütçe ayrılmalıdır.

Salgına karşı gerekli önlemler alınmalı, öğrencilerin tüm ihtiyaçları parasız karşılanmalıdır. Bunun için de öğrencisiyle, velisiyle, öğretmeniyle ve eğitim alanında çalışan diğer emekçilerle birlikte ortak mücadelenin örgütlenmesi zorunludur.

P. SEVRA

Komünist Enternasyonal Kuruluş Kongresi'nde konuşma...

Mustafa Suphi

Moskova'da, dünyanın geleceğini değiştirecek olan bu görkemli III. Enternasyonal'de proletaryanın, ezilen Türk köylülüğünün ve işçi sınıfının adına, özgürlüğün, eşitliğin, kardeşliğin adına, zalim ve yırtıcı emperyalizmden çok çekmiş, kapitalizmin pençesi ve Batı uygarlığın şiddeti altında mahvolan silahlı bir halkın adına konuşmak ne büyük bir mutluluk. Gerçek şudur ki, Türkiye'de diğer devletlerde olduğu gibi, halkın canına kastedip kanını emen birçok barbar ve alçaktan başka, bir de sadece Ermenilerin değil, fakir işçi ve köylü kitlesinin de kanını akıtan Osmanlı padişahları vardır. Barbarlığı temsil edenler ezilen halk kitleleri değil Osmanlı padişahlardır.

Yoldaşlar! Rusya'da bulunan işçi ve köylü temsilcileri Ekim Devrimi'nden sonra sermayeye karşı savaşı başlatmayı ve özellikle naip denen açgözlüleri yok etmeyi başarmışlardır.

Bir yıl önce, Osmanlı paşaları orduyu Hazar denizi kıyılarını, İran'ı, Türkistan'ı işgale göndermeyi tasarladıkları sırada Moskova'da, tüm dünyaya mutluluk vadeden bu başkentte, Türk devrimcileri bu paşaların maceracı tutkularına başkaldırmışlardı. Sesimizi boğmak isteyen Moskova'daki Osmanlı elçisi Rus topraklarından derhal atılmamızı istemek için Rusya Cumhuriyeti hükümetini notalara boğmuş ve, Müslüman Taşkent, Örenşehir, Kazan halkları arasında şiddetli bir propagandayı yöneterek çalışmamızı yok etmeye dört elle sarılmıştı.

Burjuva gazetelerinde bizlere karşı yöneltilen makalelerde: "Asya'nın en ucuna dek uzanan Müslüman dünya, Osmanlı ordusunun zaferini kutlarken, Türk Tatar milletine duyulan bu en kutsal inançla alay eden bu insanlar kimlerdir? Hangi dinden ve hangi millettendirler?" gibi sorular yer alıyordu. Ama elçilik Müslüman doğu dünyasını ikiye bölme sorularıyla aldatmak isteyince biz, Türk komünistleri dünyanın vatanımız, insanlığı da milletimiz olduğunu büyük bir ciddiyetle bildirdik.

Böylece, Devrimin kızıl bayrağını korusuzca çektikten sonra, Osmanlı emperyalizmine katılan gruplara karşı çıkmayı, onlara tepki göstermeyi kararlaştırdık. Bir süre için düşüncelerimizin gerçekleşmesini sağlayacak olan bu yolu izleyenler

Coğrafi konumundan dolayı, Türkiye daima Asya ve Avrupa arasında bir bağ oluşturmuş ve kapitalizmin dolaysız baskısı altında ezilmiştir. Bütün bunlar bizlere dünya devriminin gelecek safhasında Türk proletaryasının önemli bir yer işgal edeceğini gösteriyor. Eminiz ki Türk proletaryası dünya sosyal devrimine dayanak olmak ve onu ilerletmek için bütün gücünü kullanacaktır.

sadece bizdik. Ama şimdi bütün Doğu bizimle beraber yürüyor. Yoldaşlar, açgözlü Fransız ve İngilizler Osmanlı emperyalistleriyle beraber İstanbul'u ele geçince, hakkımızda söylenen yalanlar etkisini yitirdi ve herkes ezilen mensuz halk için büyük Rus devriminden daha iyi bir müttefik olmadığını açıkça anladı.

1908'den itibaren Türk gençliğinin bir kısmı halkın selametini sosyal bir devrimden başka bir şeyde bulamayacağını anlamıştı. Ama o sıralar sosyalist çalışma yitirilmişti. Ezilen halkın korunması için yükselen elem içindeki Jaures'in güçlü sesi boşuna nefes tüketiyordu. Arkadaşlarından sadece birkaçı giriştikleri işe sırt çevirmediler ve burada, Rusya'da devrimci Türk ocağını örgütlediler. Doğu'daki gerekli ekonomik ve sosyal değişimin sosyal devrimle gerçekleşebileceği yolundaki inançları Ekim olaylarından sonra iyice pekişti.

Sizlere bu inancın halen Türk proletaryası ve aydınları arasında var olduğunu ispatlayan bir örnek vereceğim. Devrim ertesinde, İstanbul Üniversitesi, Nobel

ödülünün kime verileceği sorusunu sorduğu zaman Türk gençliği profesörlerin yaptığı baskıya rağmen yoldaş Lenin'i seçti; ve bu, sosyal devrim fikirlerinin Doğu'da ne kadar etkili olduğunu bir kez daha ispatlıyordu. Büyük saygın ustamız ve onun eylemleri, tüm devrimci dünyayı temsil etmektedir ve Türk gençliği de yaptıkları seçimle devrimci dünyaya bağlı olduklarını göstermişlerdir.

Türk halkının Rus devrimine olan sempatisinden bahsetmeyeceğim bile. Rusya'daki sosyal devrimin kahramanları halkımızca biliniyor: dünya sosyalist devrimi uğruna birçok kurban feda ettiler, artık savaş alanlarında tek başlarına değiller ve Türk proleter kitlesi gerçekten varlık kazanmıştır, tüm aydınlarıyla birlikte onların hayatını yaşamaktadır ve kalbi onlarınkiyle birlikte aynı uyum içinde atmaktadır.

Bu kahramanlar, bu kötülük dünyasında, Türk proletaryasında başlayan derin bir isyanın olgunlaştığından, bu proletaryanın savaşa atılmak için kardeşlerinin, Rus yoldaşlarının savaş çıktığını

beklediğinden emin olabilirler.

Yoldaşlar! Bunu sizlere Orta Doğu'da, Türk halkı içinde, bütün kalpleriyle Rus devriminden yana olan gerçek devrimciler olduğunu göstermek için söyledim. Şimdi hemen bu hareketin dünya devrimiyle olan ilişkileri sorununa geçeceğim. Derinden inanıyorum ki Doğu'daki devrimin Batı'daki devrimle dolaysız bağları bulunmaktadır. Biz, Türk devrimcileri derinden inanıyoruz ki, Doğu'daki devrim sadece Doğu'yu Avrupa emperyalizminden kurtarmak için değil, aynı zamanda Rus devrimine destek olmak için de zorunludur.

Yoldaşlar, çok açıktır ki Fransız-İngiliz kapitalizminin başı Avrupa'da olsa da, gövdesi Asya'nın verimli topraklarındadır. Biz Türk sosyalistleri için önemli ve birinci görev Doğu'daki kapitalizmin kökünü kazımadır. Ancak bu yolla Fransız-İngiliz üretimini hammaddeden yoksun bırakabiliriz. Türkiye, İran, Hindistan ve Çin, Fransız-İngiliz endüstrisine kapılarını kapayarak, onu Avrupa borsalarına akma imkanından yoksun bırakacak,

böylece iktidarın proletaryanın eline geçmesi ve sosyalist düzenin yerleşmesiyle sonuçlanacak, eli kulağında bir bunalıma yol açacaklardır. Buna ulaşmak için bölgesel devrimci hareketin ajitasyon yürütmesi ve Doğu halklarının Fransız-İngiliz emperyalizmine karşı ayaklanmaları lazımdır. Ama Doğu'yu nasıl devrimci kılacağız?

Sık sık Doğu sorununun tartışıldığı, Doğu halklarının manevi hayatlarından söz edildiği, bunların daha iyi incelenmesi isteğinin ifade edildiği toplantılara katıldım. Çarlık rejimi Doğu'yu işte böyle inceliyordu. Söz konusu olan doğu halkalarını sömürmek için en yolların bulunmasıydı. Bu sorunu bugün inceliyorsak, bu, ezilen Doğu'yu kurtarmak içindir. Doğu'yu bilimsel incelenmesine vakit ayırarak, silahlarımızı sıkıca ellerimizde tutmamız, Doğu'da devrimci bir ocağın örgütlenmesi amacımızı gözden kaçırmamamız lazımdır. Doğu halklarının Avrupa sermayesine başkaldırışı, Rus devrimi için olduğu kadar bugün tüm ülkelerin proleterlerini harekete geçiren -ki bu da onu İngiltere ve Amerika'nın süreli tehdidi altına sokmakta ve bizim, yani Doğu'nun yardımının beklenmesini zorunlu kılmaktadır- genç Alman devrimi için de yararlıdır.

Bu nedenle Doğu halkalarının arasında devrimci ocakların kurulması III. Enternasyonal'in acil görevi olmalıdır. Güçlü ve genç Rus Kızıl Ordusu'nun başlarında, gelişen Türk askeri örgüt hücreleri kurulmaktadır. Bugün çeşitli Rus cephelelerinde, Sovyetlerin gücünü korumak amacıyla Kızıl Ordu'nun yanında dövüşen bin kadar Türk için büyük bir yarar belirtmektedir.

Coğrafi konumundan dolayı, Türkiye daima Asya ve Avrupa arasında bir bağ oluşturmuş ve kapitalizmin dolaysız baskısı altında ezilmiştir.

Bütün bunlar bizlere dünya devriminin gelecek safhasında Türk proletaryasının önemli bir yer işgal edeceğini gösteriyor.

Eminiz ki Türk proletaryası dünya sosyal devrimine dayanak olmak ve onu ilerletmek için bütün gücünü kullanacaktır.

Mart 1919

İkinci Kongre

Mustafa Suphi

Geçen sene Mart ayında uluslararası devrimci Rusya'yı Avrupa ve Amerika burjuvazi kuvvetlerinin kuzey ve batıdan, Kolçak ve Denikin kara kuvvetlerinin doğu ve güneyden şiddetle tazyik ettikleri sırada Moskova'da, istişare için davet edilmiş olan muhtelif Avrupa ve Asya işçi ve köylü (komünist partileri) temsilcileri, Kremlin Sarayının muhteşem Ödüller Salonunda toplanmışlar ve 30 kadar teşkilatı temsil eden 50 kişilik bu meclisi, Üçüncü Komünist Enternasyonalinin Birinci Kongresi, ad ve ilan etmişlerdi. İkinci Enternasyonalin üyeleri olan İngiliz, Fransız, Alman sosyalist ve sosyal demokrat partileri cinayetkar Avrupa savaşına oy ve kalemleriyle katılarak işçi ve köylü siyasi partilerinin barış ve kardeşlik cephesini dağıtmaya ve böylece cellat Avrupa ve Amerika emperyalizminin bir kat daha kuvvetlenmesine nasıl sebep oldular ise, 1919 senesinde Kremlin Sarayında doğan Üçüncü Enternasyonal de, bu dağınık partileri giderek kendi azimli iradesi altına toplamaya muvaffak oldu.

Alınan haberlere göre bugün, Temmuzun 17'sinde açılacak olan İkinci Kongre'ye katılmak üzere Avrupa, Amerika ve doğu memleketlerinden 400'e yakın temsilci Moskova'ya gelmişlerdir. Alman Spartakistlerinden başka bağımsız sosyal demokratların, İtalyan, Macaristan, Avusturya, Balkan komünist partilerinin toplandıkları bu kongrede Türkiye, İran' ve Rusya Sovyetler Federasyonu içindeki bütün doğu halkları komünist teşkilatlarının temsilcileri birleşmiş olacaktadırlar. Üçüncü Enternasyonalin Birinci Kongrede ortaya çıkardığı

metin azimli uluslararası birlikle, sosyalist Rusya'yı saran boğucu kuvvetleri dağıtıp kovmağa muvaffak oldu. Muhtelif Avrupa ve Amerika memleketlerinin komünist ve sosyalist partileri parlamentolarda, işçi ve köylüler ise, mensup oldukları milletler içinde, Bolşeviklere karşı gösterilen her türlü baskıya karşı ayaklanarak, gerek parlamentolarda, gerekse Rusya'ya karşı gösterilen savaş kuvvetlerinde yarıklar açtılar, o halde ki, bugün burjuva hükümetleri sosyal devrime karşı ne parlamentolarından büyük imdatlar istemeye, kesin kararlar çıkartmaya, ne de ordularından (*okunmıyor*) kendilerinde kuvvet hissediyorlar.

Üçüncü Enternasyonal, bunca yıllık hayat faaliyetinde, Avrupa ve Amerika işçi ve köylü devrimci güçlerini sosyalist Rusya etrafında böylece toplamaya ve bugünlerde Avrupa'da, devrimci olduğu kadar, siyasi bir etken olarak meydana çıkmayı başardı. Şimdi Üçüncü Enternasyonal karşısında duran mühim mesele, batı proletaryası gibi doğunun derini karanlıklarında ezilen ve yoksul halkları da kendi etrafında birleştirmeğe ve emperyalizme karşı Asya'da yükselcek büyük bir yumruk hazırlamayı başarmaktadır. Birinci Kongreden beri Enternasyonalin aile efradından sayılan Türkiye, İran ve Rusya içindeki Türk, Tatar komünist teşkilatlarının bu ikinci yıl içinde bugün faaliyet ve kuvvetlerini birleştirerek bu maksadı temin etmeleri, tarihin kendilerine yüklediği bir görevdir.

Bu münasebetle Lenin yoldaşın bir sözünü hatırlıyoruz:

"Doğuda devrim, doğu komünistlerinin doğrudan doğruya kendi işleri olmalıdır."

Gerçekten de doğunun batıdan pek farklı ve başka nitelikte olan iktisadi ve ruhi özelliklerini göze alsak, bu sözün önemi anlaşılabilir olur. Kuşkusuz ki doğuda devrim hareketlerinin nabzından anlayacak gene doğuludur. Fakat şunu da eklemeli ki, teşhis kadar tedavinin de önemi inkâr olunamaz. Ameliyat ve tedaviye dair meselelerde tecrübe, maharet ve teknik tamamiyle Avrupalı devrimci yoldaşlarımızda özümleniyor ve toplanıyor. Şimdilik, emperyalizm ile sosyalizm düzenli iki cephe halinde karşı karşıya durduğuna göre, doğu devrimcilerinin batıdan tam bir yardım ve kuvvet almadıkça iş görmeleri olanaksızdır. Onun için doğunun devrimci komünist teşkilatları, bölge teşkilatlarını ilerlettikçe Üçüncü Enternasyonalin de doğu için faaliyet ve yardımını geliştirmesi uluslararası sosyal devrim adına kutsal bir görevdir. Evrensel devrim hareketinde batı proletaryasından bağımsız olarak doğuda iş görmek nasıl bir hayal ise, doğuyu batıdan ayırmak ve birini diğeri adına feda etmek de büyük ve tarihi bir hata olur.

Üçüncü Enternasyonalin İkinci Kongresine katılan batı ve doğu komünistlerinin bu gerçeklere değer vereceğini ve doğuda devrimci teşkilatın ruhlanmasına yardımcı olacak büyük adımlar atarak ikinci senelik faaliyet devresine zafer ve başarı ile gireceklerini kuvvetle ümit ediyoruz.

Yeni Dünya, 19 Temmuz 1920 (Sayı: 5-53)

Milliyetler ve Sömürgeler Meselesi üzerine konuşma

Ismail Hakkı

(KOMÜNİST ENTERNASYONAL II. KONGRESİ)

Lenin yoldaşın tezleri üzerine, özellikle de İslamizmi ele alan bölümü hakkında konuşmak istiyorum. Bu mesele özellikle büyük bir ilgi gerektirmektedir. Türk Sultanlarının Suriye ve Mezopotamya'yı fethettikleri günlerden, İslam dünyasının kutsal yerlerine giden yolu ellerine geçirdikleri günlerden bu yana, Türk iktidar sahipleri, Doğunun, Afrika'nın ve diğer ülkelerin Müslüman olan bütün halklarını birleştirmeye çalışmışlardır. Kutsal yerler ve özellikle de demiryolları Sultanların eline geçtikten, Müslümanlığın kalbinin attığı yer ellerine geçtikten sonra Türk Sultanları, her yerde ve her şe-

kilde Panislamizm vaazı verip durmuşlar, Doğuda ve Afrika'da yaşayan bütün halk topluluklarını, bütün Müslüman ülkeleri Türkiye etrafında birleştirmek istemişlerdir.

Ne var ki, 1908 yılında patlak veren Jön Türk devrimiyle iktidar Jön Türklerin eline geçti. İktidarı ele geçiren liberal burjuvazi, bütün bu halk topluluklarını birleştirmek için yeni yollar aramaya başladı. O sıralarda Rusya'da Tatarlar, Türkistanlılar, Başkırlar, Kafkas Türkleri ve daha pek çok başka halk, Çarlığın kamçısı altında inliyordu. İşte bu dönemde, Panislamizm düşüncesinin karşısına çıkarılan Pantürkizm buralara nüfuz etti. Panislamizm, değişik diller konuşan değişik halk topluluklarını birleştiremiyordu. Daha sonraları Jön Türklerin sahip çıktığı Pan-

türkizm düşüncesi ise, Kazan'dan Türkistan'a ve Kafkasya'ya kadar bütün Türk halklarını, Türkiye'nin tümü ve İran'ın bir bölümüyle kaynaştırmayı amaçlıyordu. Pantürkistlerin hedefi, işte bu muazzam genişlikteki bölgeyi birleştirmekti. Ama bütün bu hayaller, kağıt üzerinde kalma-ya mahkumdu.

Rusya devriminden sonra; Avrupalı emperyalistlerin Türkiye'yi aralarında paylaşmalarından sonra; İngiliz ve Fransız kapitalistlerinin ikiye bölünmesi Türkiye halkının gözünde açığa çıktığı zaman, Türkiye'de yeni bir hareket, bir özgürlük hareketi başladı. Bugün demokratik partilerin (*Müdafaa-i Hukuk Cemiyetleri kastediliyor*) önderliğinde yürütülen Anadolu hareketi, İttifak Devletlerinin Türkiye'yi amansızca sömürme çabala-

rına verilen en iyi cevaptır. Özellikle İstanbul'un işgali, ateşi körüklemiş ve hareket daha da büyük bir hızla gelişmiştir. İttifak Devletlerine düşman olan ve içleri emperyalizme karşı asırların kınıyla dolu bütün güçleri etrafında toplayan Anadolu'daki devrimci devlet, şimdi Avrupa emperyalizmine karşı mücadeleye hazırlanıyor. Emekçi Türkiye, İttifak Devletlerinin kendisini bir daha köleleştirmesine izin vermeyecektir. Emekçi Türkiye'nin en iyi dostu olan Rusya devrimi sayesinde Türkiye halkı, çok yakın bir gelecekte tam özgürlüğüne kavuşacak ve bütün ülkelerin emekçileri ile birlikte bütün dünyadaki emperyalistlere karşı mücadeleye girişecektir.

28 Temmuz 1920

10 Eylül 1920'de toplanan TKP Kuruluş Kongresi'nde İsmail Hakkı adını taşıyan üç önemli delege var: Hilmioğlu İsmail Hakkı, (Kayserili) İsmail Hakkı ve Topçu (binbaşı) İsmail Hakkı. Bu isimlerden ilk ikisi, Hilmioğlu İsmail Hakkı ve (Kayserili) İsmail Hakkı kongrede 7 kişilik Merkez Komitesi'ne seçilmişlerdir. Hilmioğlu İsmail Hakkı ile Topçu İsmail Hakkı, Mustafa Suphi ile birlikte katledilenler arasındadır.

Ismail Hakkı Yoldaş

Burada metnini yayınladığımız İsmail Hakkı (Kayserili) 1887 İstanbul doğumludur. Aynı şehirde üniversiteyi bitirmiş bir öğretmendir. Aralık 1918'den itibaren Türkiye Komünist teşkilatı üyesi. 1920 yazında toplanan Komünist Enternasyonal II. Kongresi'nde Türkiyeli komü-

nistleri temsil etmiş, kongrenin beşinci oturumunda burada yayınladığımız konuşmayı yapmıştır. Ardından Bakü Doğu Halkları Kurultayı'na katılmış, kurultayda Propaganda ve Eylem Kurulu'na üye olarak seçilmiştir. 10 Eylül'de 1920'de toplanan TKP Kuruluş Kongresi'ne ka-

tilmiş ve Merkez Komitesi'ne seçilmiştir. Mustafa Suphiler Türkiye'ye dönerken, İsmail Hakkı TKP Harici Büro'nun başkanı olarak Bakü'de kalmıştır. Daha sonraki yaşamı Sovyetler Birliği'nde geçmiştir. Uzun yıllar KUTV'da (Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi) öğretim üyesi olarak çalışmıştır.

İsmail Hakkı, bu aralar sık sık kullandığımız resimde, sol baştaki kişidir.

ABD seçimleri ve burjuva demokrasinin ikiyüzlülüğü

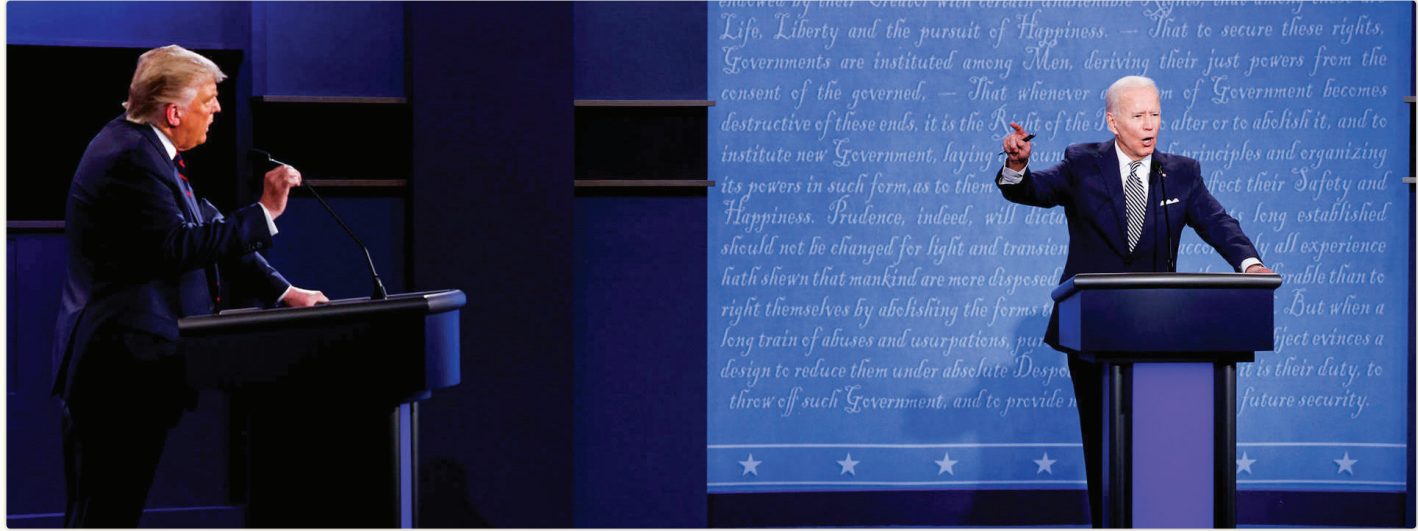
D. Meriç

Emperyalist saldırganlığın merkezi ve kapitalizmin kabesi ABD 3 Kasım 2020'de yapılacak başkanlık seçimlerine hazırlanıyor. Her dört yılda bir olduğu gibi yeni bir "demokrasi" oyunu sahnelenecek ve emekçilerden, farklı kapitalist tekellerin adayları olan Cumhuriyetçi D. Trump ile Demokrat J. Biden arasında tercih yapmaları istenecek.

ABD bu seçimlere ülkeyi sarsan olağanüstü gelişmelerin etkisi altında girecek. İçeride pandemiyle mücadelede yaşanan fiyaskolar, derinleşen ekonomik kriz, krizin yarattığı milyonlarca işsiz, ard arkası kesilmeyen kapsamlı sosyal saldırılar var. Zenginliğin en çok biriktiği bu kıtada parası olmayalar sağlık hizmetlerine ulaşamıyor. Nitekim korona salgınından dolayı ezici çoğunluğu yoksul, siyah, göçmen olan yüz binlerce insan hayatını kaybetti. İşsizlik, açlık ve sefaletle karşı fabrikalarda, işyerlerinde hızla büyüyen grev ve direnişler, ülkenin yüzlerce şehrinde ırkçılığa, faşizme karşı milyonların katıldığı ve aylardır süren militan kitle gösterileri var.

Dışarıda ise, Çin, Rusya gibi yeni emperyalist merkezlerin ortaya çıkışı ABD'nin dünya üzerindeki egemenliğini sarsmakta ve tartışmalı hale getirmektedir. Bütün bu gelişmeler, emperyalistler arası rekabeti hızla körüklemekte, silahlanma, saldırganlık ve yeryüzünün bütün kıtalarında dünya halklarına karşı sürdürülen yağma savaşlarını tetiklemektedir. İçerde ve dışarıda kendisini kuşatan bu ağır şartlar altında bir seçim sürecine girilen ABD'de burjuva partilerin temsilcileri de kıran kırana bir çatışmaya tutuşmuş durumdadır.

Son gelişmeler, ABD tarihinde en tartışmalı ve burjuva anlamda bile her türlü kuralın, yasanın çiğneneceği bir seçim olacağını şimdiden ortaya koymuş bulunmaktadır. *Financial Times* yazarı Edward Luce, "Mükemmel fırtınaya doğru" başlıklı yazısında seçimler ve sonuçları üzerine şu çarpıcı değerlendirmelerde bulunmaktadır: "Birincisi, Biden ya da Trump, bu seçimi çok az farkla kazanacak. Her iki taraf da öbürünün hile yapacağına inandığı için, seçim gecesini ve ertesinde bir kriz çıkacak. Şimdilik, bu krizin biçimini, şiddetini, çapını kestirmek zor. Geçen hafta Trump seçimi kaybederse,

sonuçları kabul etmeyeceğini açıklamıştı. Trump'ın akıl hocalarından ve Trump tarafından affedilerek hapisten çıkarılan Roger Stone'a göre, Trump 'seçimleri kaybederse sıkıyönetim ilan etmeli.'

"İkincisi, Trump taraftarları (türlü faşist örgütler), grupları silahlıydı, şimdi anti-faşist ve Siyah Yaşamlar Değerlidir hareketinden gruplar da silahlanmaya başladılar.

"Üçüncüsü, Trump ve Başsavcı William Barr, federal güvenlik güçlerinin aslında Trump'ın emrinde olduğuna inanıyorlar. Trump da bir taraftan toplumsal kutuplaşmayı ırkçı-dinci söylemlerle, komünizm korkusuyla (ortada komünist yok) alevlendirmeye devam ederken, bu güvenlik güçlerini milis gibi kullanmaya başlamıştı. Şimdi de özellikle Demokrat yönetimlerin olduğu bölgelerde sandıkları korumakla görevlendirecek. Bunlar da koruma adına hem katılıma, hem oy sayımına, müdahale edebilecek.

Olası yangına dönersek... "Bir tarafta Covid-19 salgını, ekonomik kriz, ırkçılığa ve yoksulluğa karşı ülke çapında patlak veren isyanlar var. Öbür tarafta, akla zarar dinci-ırkçı komplo teorileri ve beyaz üstünlüğü üzerinde gittikçe çeşitlenen, çoğalan, büyüyen dışinden trnağına silahlı "Yeni Faşist" gruplar. Ortada da realiteyle bağları çoktan kopmuş bir Devlet Başkanı."

Bu arada Cumhuriyetçi Parti'nin eski ultra gerici devlet başkanlarından Ronald Reagan'ın baş hukuk danışmanlığını yapan Charles Fried ise, Trump'a bağlı bu milisler için "bir tek kahverengi üniformaları eksik" diyor. Fried'e göre "Trump

ve etrafındakiler kesinlikle ırkçılar, sıradan demokratik ve anayasal kuralları takmıyorlar. Kendi çıkarlarının ve hedeflerinin ulusun çıkarı ve hedefi olduğuna inanıyorlar. Onları iktidarda tutan her şeyi ulusal çıkar adına mubah görüyorlar." Fried, "Bu onları faşist yapmaz mı" diye soruyor.

GELİŞMELERİN SEYRİ VE FAŞİZMİN AYAK SESLERİ

Korona salgını başladığından bu yana kamuoyu yoklamaları Trump'ın toplumsal desteğinin giderek zayıfladığını gösteriyor. Fakat buna rağmen Trump'ın 2016 yılında başkan seçilmesini sağlayan koalisyonun, dinci-ırkçı çekirdek seçmeni hâlâ sadakatini sürdürüyor. Ancak Trump'ın pandemiye yönetmedeki başarısızlığı, "Siyah Yaşamlar Değerlidir" hareketine karşı takındığı düşmanca tutum, insanları ırkçılık üzerinden kutuplaştırma çabaları, kadınları hedef alan cinsiyetçi söylemleri beyaz seçmenlerin bir kesiminin de Trump'ı terk etmeye başlamasına yol açıyor.

Kamuoyu yoklamalarında Trump'a verilen destek belirgin biçimde gerilerken, Demokrat Parti'nin desteği şimdilik aynı oranda duruyor. Verili durum değişmezse, Demokratların Kasım seçimlerini ancak çok az bir farkla kazanabilecekleri tahmin ediliyor. Trump ve Cumhuriyetçi Partili Ulusal Komitesi de (RNC) bu olasılığa yatırım yapıyor. Olası bir Demokrat Parti zaferinin meşruiyetini daha şimdiden sorgulamaya başladılar. "Postayla oy verildiğinde büyük hileler olacak" iddiaları hiçbir maddi temele da-

yanmadan hızla yayılıyor. RNC avukatları postayla oy vermeyi sınırlamak için kritik eyaletlerde davalar açıyorlar. RNC bu davalar için bugüne kadar 20 milyon dolarlık bir fon yarattı. *Rolling Stone* dergisinin aktardığına göre bu fon yaratma kampanyasını, perakende mağazalar zinciri L.L. Bean, finans sektörü, ilaç sanayisi ve kömür sektörünün devleri olan kapitalist tekeller destekliyor.

Demokrat Parti adayı Biden kıl payı kazanırsa, RNC, Trump kampından büyük bir tepki gelmesini, hatta silahlı kitlelerin sokaklara inmesini, kararın, çoğunluğu Cumhuriyetçi hakimlerden oluşan Yüksek Hakimler Kurulu'na kalmasını bekliyor. Bu durumda Trump, seçimleri kaybetse bile bir "hukuk darbesi" yaparak Beyaz Saray'ı işgal etmeye devam edebilecek. Bu senaryo gerçekleşirse, yeni Trump hükümetinin, "hukuk ve düzen" sloganıyla daha da sertleşmesine, silahlı milislerin etkinliğinin artmasına, faşist çetelerin kitle gösterileri ve toplumsal olaylara yönelik saldırılarını daha da güçlendirmesine yol açacak. Bu ise, ABD'de olası bir iç savaşın gündemde olabileceği tartışmalarına neden oluyor.

SERMAYE PARTİLERİ KAPİTALİZMİN BEKASI İÇİN ÇALIŞIYOR

ABD'deki iki partili burjuva sisteminin aktörleri olan Demokratlarla Cumhuriyetçiler emekçilere karşı kapitalist tekellerin çıkarları için her zaman birlikte hareket etmişlerdir. Dolayısıyla emperyalist rejim için hangi partinin seçildiği önemli değil. Çünkü her iki partinin yöneticileri sermaye ile organik bağı bulunan ve

karşılıklı birbirini besleyen yapılara dönüşmüş durumdadır. Bu nedenle seçimlerde kimin seçildiğinden bağımsız olarak ABD’de emekçilere yönelik saldırılar daha da artacak işsizlik ve sefalet daha da derinleşecektir.

Washington Üniversitesinin yaptığı bir araştırmaya göre, yıl sonuna kadar korona salgını nedeniyle ABD’de ölenlerin sayısı 400 binin üzerine çıkabilecek. Kriz ve korona salgını sadece bir sağlık felaketini tetiklemekle kalmadı, milyonlarca insanı etkileyen ciddi bir sosyal ve ekonomik krize de dönüştü. Son dokuz ay içerisinde ABD’de 11 milyondan fazla çalışan işini kaybetti. Bu yıl açlık çeken Amerikalıların sayısının yüzde 45 artarak 50 milyonu aşacağı tahmin ediliyor.

Bu nedenle ABD’de 3 Kasım’da yapılacak olan seçimler ve hangi düzen partisinin kazanacağı emekçileri açlığa sürükleyen sistemin gidişatında öze dair bir değişikliğe vesile olmayacaktır.

“Burjuva hükümeti burjuva devlet yönetiminin siyasal icra organıdır. Burjuva devlet aygıtının bir mantığı var. Biz marksistiz, devlet nedir biliyoruz, devletin sınıf yapısını ve işleyiş mantığını biliyoruz. Lenin, hiçbir zaman hiçbir ciddi karar gerçekte burjuva parlamentolarında alınmaz der. Her zaman işlerin esası parlamentoların ötesinde ve geri planda parlamentolarda, yalnızca biçimsel bir işlem olarak sadece onaylanır. Parlamento burjuvaziye hizmet ettiği sürece vardır, kazara bu hizmet imkanı ortadan kalktığı ya da aksadığı zaman da burjuvazi bu kurumu bir tarafa iter. Yerini burjuvazinin daha çıplak yönetim biçimleri, açık ve kaba diktatörlükler alır. Hükümet, başkanlık, başbakanlık, devlet başkanlığı, bunlar burjuva siyasal yönetimin icra organlarıdır. Burjuva parlamentosu burjuva devlet aygıtının bir kurumudur ama belirleyici bir konumda değildir. Belirleyici olan her zaman bürokrasi ve ordudur. Hükümet parlamentonun içinden çıkar ama gerçekte ne yapacağına parlamentoda karar vermez. O karar uygun yollarla hükümete dikte edilir, hükümet de buna parlamentoda yasal biçimler kazandırır. Süreç parlamentoda başlamaz, parlamentoda biter”. (Seçimler, parlamento ve parlamentarizm – H. Fırat)

Burjuvazinin seçim oyunları emekçileri düzen sınırları içerisinde tutabilmek ve egemenliğini sürdürebilmek için belli aralıkla gündeme getirdiği aldatmacadan başka bir işlev görmüyor. Kapitalizmin kabesi ABD’de bile faşizm tartışmalarının başlaması, sistemin işleyiş hakkında somut bir fikir veriyor. Emekçilerin gerçek kurtuluşu ise, bütün kurumları ve bu kirli oyunlarıyla birlikte kapitalizmi ortadan kaldırmakla mümkün olacaktır.

Kolombiya: Şiddet, katliamlar protestolar ve kazanım

E. Güneş

Güney Amerika ülkesi Kolombiya giderek artan polis şiddeti ve buna karşı yeniden yükselen protesto gösterileri ile sarsılıyor.

Ülkede doğrudan devlet ve devlet destekli paramiliter çetelerin şiddeti artarken, toplu katliamlar yaşanıyor, kırsal bölgelerde öne çıkan yerel halk önderleri ve 2016 yılında yürürlüğe giren “barış” anlaşmasıyla silah bırakmış FARC-EP’nin (Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri) eski militanları neredeyse her gün “faili meçhul” suikastlarda katlediliyor.

Barış ve Kalkınma Araştırmaları Enstitüsü Indepaz’a göre, bu yıl Kolombiya’da 1 Ocak-21 Eylül tarihleri arası 61 toplu katliam gerçekleşti (bu rakam geçen yıl toplamda 36’ydı) ve 246 kişi katledildi. Toplu katliamların faili olarak genelde devlet destekli çete ve paramiliter güçler görülüyor.

Indepaz 1 Ocak- 13 Eylül arasında barış anlaşmasını destekleyen 43 eski gerilla’nın öldürüldüğüne de yer veriyor.

22 Eylül günü uğradığı bir suikastta öldürülen (FARC) eski savaşçısı Sánchez Segura, FARC ile Kolombiya Hükümeti arasında “Barış Anlaşması”nın imzalanmasının ardından öldürülen 229. eski savaşçı oldu.

FARC, cinayetlere ilişkin yaptığı açıklamada, “Bu ülkede var olan tek özgürlük, Amazonları savunmak için savaşan Kolombiyalıları öldürme özgürlüğüdür” diyerek can güvenliklerinin olmadığını vurguladı.

HALKIN ÖFKESİYLE YENİDEN BAŞLAYAN GÖSTERİLER

9 Eylül’de Bogotá’da Avukat Javier Ordóñez’in polis güçleri tarafından şok tabancasıyla acımasızca öldürülmesi ve bir hafta sonra devlet güçlerinin de suçlandığı protestolarda 7 gencin hunharca katledilmesinin ardından halkın öfkesi ve çaresizliği yeniden protesto gösterilerinde ifadesini buldu.

Polis şiddetine karşı protestolarda başkent Bogotá özellikle gençler kendiliğinden polis karakollarına koştu ve karakolları ateşe verdi. Emekçi kitleler ülkenin dört bir yanında sokaklara akın etti. 80’den fazla şehirde protestolar yapılırken, 140’ın üzerinde miting düzenlendi.

Gösterilerde “Cinayetleri durdu-

run” sloganı öne çıkarken devletin cevabı yine terör ve zulüm oldu. Özellikle şehrin yoksul bölgelerine şuursuzca saldıran polis adeta bir vahşet örneği sergiledi. Polisin gerçek mermi kullandığı saldırılar sonucunda 13 kişi yaşamını yitirdi, 248 protestocu da yaralandı.

Polis şiddetine rağmen protestocular her gün sokaklara çıkmaktan geri durmadı. 7 gencin öldürülmesinin ardından özellikle Bogotá, Medellín ve Cali kentlerinde geçtiğimiz pazartesi günü kurulan geniş ittifaklar yeniden gösteri yaptı. Öğleden sonra bankalar ve polis karakolları protestoların hedefindeydi ve dükkanların pencereleri kırıldı. Bogotá’da öğleden sonra polis çatışmalar oldu. On milyonluk şehrin bazı bölgelerinde yerel toplu taşıma askıya alındı. Göstericiler Medellín’de ağır silahlı özel polis birimlerinin komuta merkezini hedef aldı. Pasto’da da öğrenciler polisle çatıştı. Karayipler’deki Barranquilla kasabasında, rüşvet nedeniyle hakkında soruşturma açılan ve paramiliter güçlere komuta ettiğinden şüphelenilen eski Başkan Álvaro Uribe ile dayanışma içeren afişleri kaldırıldılar. Birçok küçük kasabadan da protestolar bildirildi.

21 Eylül günü sendikaların ve sosyal kuruluşların çağrısı üzerine binlerce işçi ve emekçinin katıldığı “ulusal grev” düzenlendi. İşçiler ve yoksul emekçi kitleler; polis vahşetine, sürdürdüğü katliamlara ve muhalefet liderlerinin katledilmesine devletin son vermesi ve failerin cezalandırılması taleplerini yükselttiler. Ulusal grevin bir diğer gündemi pandemi çerçevesinde derinleşen ekonomik kriz ve büyüyen işsizlikti.

Protestolarının sözcüsü Alejandro Sánchez, “Polis öldürüyor, ordu tecavüz ediyor ve hükümet işbirliği yapıyor, sessiz kalıyor” diyerek, cinayetlere seyirci kalan, yerel bölgelerde silahlı paramiliter çeteler oluşturmakla ve suikastleri örtbas etmekle suçlanan faşist Ivan Duque hükümetini eleştirdi.

Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Yüksek Komiseri Michelle Bachelet de devlet güçlerinin halka yönelik şiddetini eleştirdi ve başkent Bogota ve Soacha’daki protestolar sırasında “Aşırı güç kullanımından” 77’si kurşunla olmak üzere 300’den fazla kişinin yaralandığını ve 13 kişinin kurşunla öldüğü vakaları

yakından inceleyeceğini duyurdu.

YARGITAY’DAN “TARİHİ” KARAR

22 Eylül günü, Yargıtay (CSJ), Kolombiya hükümetinin ve silahlı birimlerinin geçmişte protesto hakkını yeterince korumadığına ve hatta yapısal olarak görmezden geldiğine işaret eden 171 sayfalık “tarihi” denilebilecek bir karar yayınladı.

Karar, somut olarak Başkan Iván Duque’nin sağcı ve sınıf düşmanı hükümetinin yaptığı tasarruf paketine karşı 2019’un sonunda yüzbinleri sokaklara döken protesto hareketi ve ülkede sola yönelik devam eden şiddetle ilgili. Devlet terörünün uygulayıcısı kolluk gücü ESMAD bu protestolara acımasızca saldırmıştı.

Karara göre, tanıkları ve diğer kanıtları değerlendiren yargıçlar, Duque hükümetinin ve güçlerinin gösteriler öncesinde tarafsız davranmadıkları sonucuna vardı. Kararda ayrıca; gösterilere katılanların kamuoyunda “suçlu” olarak tasvir edilerek aktif olarak damgalandığı, özellikle ESMAD’ın son derece acımasızca saldırdığı eylemlerde polis güçlerinin vatandaşları hiçbir şekilde korumadığı, daha ziyade sistematik ve saldırgan davrandığı, orantısız şiddet kullandığı belirtiliyor.

Bu şekilde polis ve ESMAD’ın barışçıl protestocular için “ciddi bir tehdit” haline geldiğini, dürtüsel ve kontrolsüz davrandıklarını, kendilerine tahsis edilen silahların “düzgün kullanılmadığını” ifade eden Yargıtay, bu kararının açıklanmasından itibaren 48 saat içinde plastik mermi kullanımının yasaklanmasına hükmetti.

Hakimler ayrıca, Savunma Bakanı Carlos Holmes Trujillo’ya “başta ESMAD olmak üzere polis kuvvetlerinin aşırılıkları için 48 saat içinde özür dilemesi” talimatı verdi.

Bu tarihi karar, polis şiddetine karşı Kolombiya işçi ve emekçilerinin sürdürdüğü yaygın ve kitlesel mücadelenin bir sonucudur. 2019 yılının sonunda patlak veren kitle hareketinin bir kazanımıdır. Son haftalarda gerçekleşen eylemler ve geçen haftaki genel grev, korona salgını nedeniyle sekteye uğrayan yüzbinlerin protesto hareketinin yeniden ivme kazanma potansiyeli taşıdığına işaret ediyor.

Salgın hastalıkların toplumlarda yarattığı değişimler

Her canlının kendi yaşam döngüsünü sürdürmeye yönelik çabası olur. Mikro-organizmalar insandan önce de vardı ve bazıları, insan dahil diğer türler için ölümcül olabilmektedir. Bu patojenlerin (hastalık yapıcı organizma veya madde) bulaşması sonucu salgınların meydana gelmesi, toplumsal yaşamda önemli değişikliklere yol açabilmiştir. İnsanlık tarihi incelendiğinde salgın hastalıkların bazı dönemlerde tarihi etkileyecek düzeyde dolaylı ya da doğrudan etkilerde bulunduğu görülmektedir. Ayrıca, salgın hastalıklar ile mücadele de toplumların aynası olagelmıştır. Günümüzde yaşanan Covid-19 salgınının da hatırlattığı gibi, toplumsal düzenin işleyişi, hastalığın ortaya çıkması ve önlenmesi konusunda belirleyici konumdadır.

Tarihte bit ve pirelerden farelere, oradan da insanlara bulaşan bakteri sonucu oluşan veba salgını milyonların ölümüne sebep olurken, çoğu yerde köylü ayaklanmalarına, imparatorlukların zayıflamasına, köklü değişimlerin başlamasına da neden olmuştur. VI. yüzyılda I. Justin-yen döneminde yaşanan hıyarcıklı veba sonrasında Konstantinopolis (bugünkü İstanbul) nüfusunun yüzde 40'ı kaybedildi. Açlık ve vebanın etkisi ile işgücü, asker sayısı ve ticaret azalmış; Roma imparatorluğu zayıflamış, bir dönemin kapanma süreci başlamıştır.

İkinci veba salgını (1347-1351) için "Kara Ölüm" deniliyor ve tarihçilerin bu dönem için sundukları verilere göre, tahmini 200 milyon insanın hayatını kaybettiği söyleniyor. Bu mahiyeti ile Kara Ölüm döneminin henüz tarihte eşi benzeri görülmediği ifade ediliyor. Özellikle Batı Avrupa nüfusunun yüzde 60'ının kaybedildiği dile getiriliyor. Ancak rakamlar konusunda netlik sunulamadığını eklemek gerekir. Kara Ölüm döneminde sadece vebanın değil, başka hastalıkların da olduğu, ancak en yaygın olarak vebanın gözlemlendiği belirtiliyor. Aynı zamanda kıtlık, açlık ve bitmeyen savaşlar da ölümlerin nedenleri arasındadır.

Kara Ölüm salgını başlamadan önce de bir ekonomik bunalım yaşanıyordu ancak salgınla birlikte ekonomi daha da zora girmiştir. Hastalık en fazla yoksul kesimleri etkilemiş, tarım yapacak, kendilerinden vergi toplanacak, savaşa gönderilecek nüfusta önemli oranda azalma

yaşanınca, toplumsal yaşamda birtakım değişimler gerçekleşmiştir. Kiliselerin konumu sorgulanmış, ileriki zamanlarda dinsel kurum ve inanışlarda yeniliklere vesile olacak 'Reform dönemi', salgın sürecinden de beslenmiştir. Bazı tarih yorumcuları, bu denli nüfus azalması sonrasında işgücüne verilecek ücretlerde artış yapmak yerine insan emeğine daha az ihtiyacın olacağı makineleşme sürecinin başlamasına o dönemin katkıları olduğu yönünde yorumlar yapmıştır. Salgının Rönesans, sanayi devrimi, hatta coğrafi keşiflere bile etkide bulunduğu düşünülmektedir. Vebadan kaçmak için uzun deniz yolculuklarının daha çekici geldiği ifade edilmiştir. Bahsi geçen olaylar tarihi değiştiren önemli olaylardır ve Kara Ölüm döneminin tarihe birebir değil, ancak dolaylı etkisi olduğu konusunda fikir birliği olduğunu belirtmek gerekir.

Vebanın toplumlarda böylesi ağır sonuçlara yol açmasının gerisinde elbette dayatılan yaşam koşulları ve o dönemin yetersiz tıp bilgisi olduğunu söylemek yanlış olmaz. Kentlerin kanalizasyon sistemlerinin durumu, yetersiz beslenme, temizlik alışkanlıkları, temiz suya erişim vb. sadece o dönemler için değil, günümüzde dahi insanların karşı karşıya kaldığı sorun alanlarıdır. Kolera salgını bu açıdan öğretici bir örnek olmuştur. Dünyada bugüne kadar 7 büyük kolera salgını yaşanmıştır. İçme sularının kirlenmesi sonucu oluşan bu hastalığın ölümcül düzeye ulaştığı salgınlarda, salgının nedeni ancak üçüncü salgın döneminde anlaşılabilmiştir. O tarihten sonra içme suyunun arıtılması, kaynatılması bilgisi kabul görmüştür. Ancak halen yoksul ülkelerde

bu sorun vardır ve buralarda çeşitli salgın hastalıklar her zaman bir gündem maddesidir.

Bir diğer büyük salgın, 1918-20 yılları arasında, İspanyol Gribi olarak adlandırılan H1N1 virüsünün yol açtığı grip tir. Gribin İspanya ile alakası ise savaştan kaynaklı diğer ülkelerde sansür uygulaması mevcut iken, İspanya'nın bu salgının haberini yapmış olmasıdır. Salgının ismi bu nedenle "İspanyol Gribi"dir. 100 yıl önce yaşanan bu salgının insanlığa öğrettikleri, Kara Ölüm kadar konuşulmamış, birinci ve ikinci dünya savaşlarının gölgesinde kalmıştır. Ancak iki savaşta da ölenlerin toplam sayısı, salgında ölenlerin sayısı kadar değildir. İspanyol Gribi, o dönem yaklaşık 2 milyar olan dünya nüfusunun üçte birini hasta etmiş ve yaklaşık 50 milyon kişinin ölümüne sebep olmuştur. Özellikle cephelelerde askerlerin savaştan daha çok salgından öldükleri belirtilmiş, salgının ülkelere yayılmasının ise evlerine dönen askerlerden kaynaklı olduğu söylenmiştir. Sadece Hindistan'da 17 milyon insan yaşamını yitirmiş, salgın her zaman olduğu gibi en çok yoksul ülkeleri etkilemiştir. Virüs özellikle 20 ila 40 yaş arası erkeklerde öldürücü olmuştur. O kadar çok erkeğin ölmesi sonrasında milyonlarca kadının çalışma hayatına atıldığı gözlenmiştir. Elbette o dönemin çetin sosyal mücadeleleri, savaşın ağır sonuçları ve Ekim Devrimi gibi olgular, kadınların bir takım tarihsel kazanımlarında esas belirleyici olmuştur. Oy hakkı da bu kazanımların içerisinde sayılmalıdır.

Bunların dışında dile getirilmesi gereken bir diğer husus bu salgının ulusal bağımsızlık mücadelelerine de konu olmasıdır. Hindistan'da 1919 yılında Mahatma

Gandhi'nin yayınladığı *Young India* (Genç Hindistan) dergisi İngiliz sömürge yönetimini salgın yönetimi açısından da eleştirmişti. Derginin baş makalesinde, "Böylece korkunç ve yıkıcı bir salgının yayıldığı bir dönemde hiçbir başka medeni ülkenin hükümeti Hindistan'daki hükümet kadar yetersiz kalmamıştır" ifadelerine yer verilmişti.

Günümüzde Covid-19 ile birlikte sağlık sistemlerinin yetersizliği nasıl gündeme gelmiş ise İspanyol Gribi salgını sürecinde ücretsiz, merkezi sağlık sistemlerinin olmaması ve kısıtlı tedavi yöntemleri gündemdeydi. Dünyada ilk antibiyotik 1928, ilk grip aşısı ise 1940'lı yıllarda geliştirildi. Bu bağlamda İspanyol Gribi salgını döneminde henüz yeterli tıp bilgisi mevcut değildi. Ama ölümlerin temel nedeni sadece buna indirgenemez. Yine salgının o denli ağır sonuçlara yol açmasında beslenme, yaşam koşulları ve sağlık kuruluşlarına erişim sıkıntısı belirleyiciydi. Dünyada ilk sağlık bakanlığını kurup, ücretsiz sağlık hizmeti sunan devlet ise SSCB oldu. Sosyalist devrim sonrası temel insani hak olan sağlık hakkı için alınan ilk önlemlerden ikisiydi bunlar. Salgın ile mücadelede o dönemin elverdiği imkanlar dahilinde toplum sağlığı gözetilerek politikalar oluşturuldu. Dünyanın geri kalan ülkeleri de sosyalist devrimin kazanımları olan bu örneklerin basıncı altında merkezi sağlık sistemlerini inşa ettiler. Devrimin dönüştürücü gücü sayesinde aradan geçen 100 yıllık süreçte tıp alanında önemli gelişmeler yaşandı.

Son 20-30 sene içerisinde salgın hastalıkların tekrardan yaygın olmasının

gerisinde kapitalizmin tarım politikaları, doğayı büyük ölçüde tahrip etmiş olması, gıdaya yapılan müdahaleler gibi çoğu etkeni sayabiliriz. SARS, Domuz Gribi, Ebola, MERS ve son olarak Covid-19 yakın dönemin salgın hastalıklarıdır. Ulaşım teknolojilerinin gelişmiş olması da salgın hastalıkların dünya çapında yayılmasına etkide bulunmaktadır. Salgın hastalığın ortaya çıkma sebebi tek başına patojenlerin varlığı değil. Başta da belirttiğimiz gibi mikroorganizmalar insanlardan önce de varlardı. Sorun tamamen mevcut toplumsal düzen, dayatılan yaşam tarzı ve gezegende diğer türlerin yaşam alanlarına da müdahale eden sömürücü mantıktır. Bu mantığın günümüzdeki taşıyıcısı ise kapitalizmdir.

Önceki yüzyıllarda yaşanan salgın hastalıkların ortaya çıkışında da yine iktidarda bulunan sömürücü sınıfların ve onların düzenlerinin belirleyici rolü olduğunu belirtmek gerekir. İmparatorluklar çağında ve feodalizm döneminde, toplum ve egemen sınıflar arasındaki yaşam farkı korkunç düzeydeydi. Köylülerden alınan ağır vergiler, üreticilerin pis ortamlarda ve hayvanlarla birlikte yaşamaları, toplum sağlığı adına hiçbir yatırım yapılmaması, ortaçağ gericiliği, hurafecilik vb. gibi etkenler korkunç sonuçlar doğurmuştur. Hangi dönem olursa olsun sömürücü sınıfların salgın hastalıklar döneminde aldıkları tavırlar benzerlik göstermiştir.

Günümüz Türkiye'sinde sermaye sınıfının çıkarları gözetilerek yardım paketleri açıklandı, işsizlik fonu yağmalanmaya devam ediliyor. Ücretsiz izinler, kuralsız ve esnek çalışma modelleri uygulanıyor. Aynıysa Kara Ölüm dönemi açısından da örneklenebilir. "1349 ve 1351 yılları arasında İngiltere krallığı tarafından çıkarılan iki kanunla (the Ordinance of Labourers ve the Statute of Labourers) köylülerin toprakta çalışırken alacakları ücretler üzerinde belli sınırlamalar getirilmiş ve emek gücü piyasasında arz talep dengesinin lehine bozulması nedeniyle değerlenmeye başlayan emeğin lordlar için bir yük oluşturmasının önüne geçilmiştir."*

Salgın hastalıklarla mücadelenin toplumların aynası olduğunu hem tarihten görebiliyoruz hem de günümüzdeki pandemi koşulları ile deneyimliyoruz. Salgın hastalıklara karşı mücadele toplumsal düzenlerin işleyişi ile doğrudan alakalıdır. Toplum sağlığını planlamak da sosyal ve ekonomik düzenin niteliğine bağlıdır. Sovyetler deneyimi bu konuda büyük dersler içermektedir.

* Avrupa'da Kara Ölüm ve Dönem Kronikleri-Ç.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, Cilt 20, Sayı 1, 2011

Avrupa'da MİT'in kirli operasyonları

Son dönemde Milli İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) özeld Almanya'da genelde Avrupa'da yürüttüğü bazı kirli operasyonlar deşifre oldu. Küçük çaplı krizlere neden bu faaliyetler, devletler arasında yapılan kirli pazarlıklarla geçiştiriliyor.

Türkiye'deki muhalifleri zindanlara atan dinci-faşist rejim, artık Avrupa'daki Türkiye kökenli muhalifleriyle de uğraşiyor. Bunu yasal zeminde yapma imkanı olmadığı için, kanlı/kirli işleri istihbarat örgütü eliyle icra ediyor.

Basına yansıyan haberlere göre, 15 Eylül'de MİT'e çalışan Feyyaz Ö. adlı kişi, Avusturya'nın başkenti Viyana'daki İstihbarat Teşkilatı bürosuna giderek itiraflarda bulundu. Adı geçen kişi, Yeşiller Partisi eski milletvekili Berivan Arslan'a suikast düzenlemek için MİT tarafından görevlendirildiğini açıkladı.

Olayla ilgili açıklama yapan Avusturya İstihbarat Teşkilatı, eski MİT elemanı olan şahsın verdiği bilgilerin doğruluğu konusunda bir şüphe olmadığını, teslim ettiği belgelerin de bunu doğruladığını açıkladı. Cinayeti işledikten sonra MİT tarafından ortada bırakılacağı kaygısıyla hareket eden Feyyaz Ö. Avusturyalı yetkililerden koruma talep etti.

Öte yandan kısa süre önce basına yansıyan farklı bilgiler, MİT için Avrupa'da faaliyet yürüten elemanların, ile-

rici muhalif kesimlerin listelerini hazırladığını gözler önüne sermişti. Adı geçen şahsın Avusturya istihbaratına verdiği ifade ve teslim ettiği belgeler de, MİT'in yürüttüğü faaliyetler hakkında somut veriler sunduğu belirtildi.

Görünen ki, Türk devleti elinin uzanabileceği bütün alanlarda rejim muhalifleri ilericiler-devrimeci güçleri karşı operasyonlarla susturmaya çalışıyor. 2013 yılında Paris'te gerçekleştirilen katliamın ardından daha temkinli davranan MİT, tezgâhladığı kumpaslar kontrolünden çıkınca suçüstü yakalanmaya başladı. Ne var ki Türk istihbaratı, kirli işleri kendi elemanlarından çok son yıllarda Almanya ve Avusturya merkezli örgütlediği gerici-faşist çevreler ve mafya eliyle gerçekleştiriyor.

AKP'li milletvekillerinin kontrolü ve sağladıkları maddi destekle kurulan ve konsoloslukları karargah olarak kullanan bu karanlık şebekeler ilericiler, demokrat, devrimci çevrelere karşı büyük bir tehdit oluşturmaya başladı.

Bu karanlık şebekeleri düne kadar bir tehdit olarak görmeyen başta Alman istihbarat örgütü olmak üzere diğer Avrupalı istihbarat teşkilatları da kontrolün kaybedilmesiyle birlikte bir anda tehdit algılarını yükseltme ihtiyacı duydular. Oysa on yıllardan beri Türk istihbarat teşkilatı özellikle de Almanya, Avusturya

ve Hollanda'da muhalif insanlar ve devrimciler hakkında bilgi topluyor, tehdit ediyor ve hatta katliediyordu. Her türlü karanlık ilişkinin göbeğinde olan bu çevrelere bugüne dek dokunmayan, hatta onlarla ortak çalışanlar, bugün işlenen suçların da ortağıdılar ve bu sorumluluktan kaçamazlar.

Lakin bugün Avusturya'da ortaya çıkanlar ne bir ilk ne de bir son olacaktır. Çok iyi biliyoruz ki Türkiye'deki gerici sermaye iktidarının arkasındaki güçler, bu aynı skandallara bugüne dek tepki vermeyen ve vermeyecek olanlardır. Nasıl yıllarca AKP rejimi eliyle Avrupa'daki Türkiyeliler emekçi kitleler üzerinde algı operasyonları yapılmasına ve en rezil bir şekilde dinci-şoven propagandayla kitlelerin zehirlenmesine göz yumdular, istihbarat elemanlarının organize ettiği türden saldırıları da kendi kirli çıkarları için kullanacaklardır.

Bütün ilericiler kamuoyunun bu kirli operasyonlara tepki göstermesi ve tutum alması gerekiyor. Aksi takdirde Türk istihbarat örgütü ile onun maşa olarak kullandığı karanlık çevrelerin faşizan saldırıları son bulmayacaktır. Avusturya kamuoyu tarafından tanınan bir akademisyen politikacıya dahi tahammül edemeyenlerin fırsat bulduklarında neleri yapabileceklerini tahmin etmek güç olmasa gerek.

Teslim Demir yoldaş hep bizimle...

Teslim Demir yoldaşın ölümünün 2 yılındayız. Yoldaşı 2 yıl önce yakalandığı amansız bir hastalık sonucu kısa sürede kaybettik. Bu beklenmedik büyük kayıp onu tanıyan herkesi büyük bir üzüntü ve acıya boğdu.

Teslim Demir yoldaş yarım yüzyılı bulan devrimci yaşamında yüzlerce devrimciyi mücadeleye kazanmış, bulunduğu her yerde çevresi tarafından çok sevilen insandı. O bir lider olmasına rağmen sıradan, sade ve yalın haliyle çevresinde kısa zamanda herkesin sempatisini toplardı. Yaptığı sohbetlerde tarzı, üslubu ve muazzam espri yeteneği ile herkesin sevgisini kazanırdı.

Teslim Demir yoldaşı '80'lerin ikinci yarısından sonra daha yakından tanıma fırsatı buldum. Birkaç yoldaşı ile beraber eski partisinden devrimci bir kopuş ile ayrılmış, deyim uygunsu her şeyi ile sıfırdan başlayarak yeni bir yola girmişti. Onlar Türkiye devrimci hareketinin devrimci bir eleştirisini yaparak yola çıkmışlardı. Bunu sadece düşüncelerini paylaşmak için yapmadılar. Bir yandan ideolojik-teorik bir yenilenme, diğer yandan devrimci örgüt yaratmak hedefiyle hareket ettiler.

O dönemlerde Teslim yoldaşı daha yakından tanıdım. Ben onu her gördüğümde, ya oturduğu yerde eline geçen bir parça ip veya kağıdı, o yoksa kazağından kopardığı bir tiftiği parmakları arasında çevirip düşünürken görürdüm. Bir yandan hareketin ideolojik çizgisine katkı

sunmak, diğer yandan devrimci bir örgüt yaratmak gibi zorlu bir görev önlerindiydi. Geçmiş devrimci mücadeleden kalan tek şey devrimci bir kimlik ve deneyimdi. Onun dışında bir hareketi her yönüyle yeniden ve sıfırdan yaratmak, hem de en zor bir dönemde bunları yapmak durumundaydılar. Bu, gerçekten olağanüstü bir çaba gerektiriyordu. Bunu ancak Sinan yoldaş ve yoldaşları yapabiliyordu. İnatla, ısrarla ve sabırla, deyim uygunsu iğne ile kazarak, kısa zamanda ilk kazanımlar üzerinden Ekim'i 90'ların başında Birinci Konferans'a götürdüler.

1980 öncesi dönemde de Teslim yoldaşı tanıyordum. Dersim'de örgütü kısa zamanda binlerle ifade edilen kitlesel bir güce ulaştırmıştı. Teslim yoldaş zaman zaman bölgeleri geziyordu. Gelişi herkeste

memnuniyet ve bir heyecan yaratıyordu. Girdiği ortamları hemen bütünleşebiliyordu. Çok seviliyordu. Sade ve yalın davranışı, sıradan tavırları, esprileri ile bulunduğu yeri neşelendiriyordu. O Dersim'de kısa zamanda en büyük kitlesel desteği almış, gerek gençlik gerekse diğer emekçi katmanlar içinden kazanılan güçler ile devrimci bir örgüt yaratabilirdi. Bu tümüyle onun örgütsel ve pratik yeteneğinin sonucuydu. Elbette o dönem devrimci bir yükseliş dönemi değildi. Oysa '80'ler tamamen farklı bir dönemdi.

12 Eylül'de devrimci hareket yenilgiye uğratılmış, binlerce devrimci hapis-hanelerde ağır işkencelerden geçirilmiş, birçoğu tutuklanmış, işkencelerde onlarca devrimci katledilmiş, onlarca idam edilmişti. Dışarıda her türlü toplumsal

muhalefet baskı ve terör ile bastırılmış, demokratik hak ve özgürlükler askıya alınmış, toplantı ve gösteriler, işçi sınıfının grev ve benzeri hak arama eylemleri yasaklanmıştı. 1989'da ise Doğu Bloku ve Sovyetler Birliği'ndeki çöküş ile yeni ve ağır bir dönem başlamıştı. Devrimci demokrat örgütleri girdabına alan tasfiyeci rüzgar daha da şiddetlenmişti. Tüm bunlara inat, böyle bir zaman diliminde devrimci bir örgüt yaratılabildi. Bunda Sinan yoldaşın birinci dereceden ve dolaysız emeği vardı.

'90'ların sonunda Sinan yoldaş yurtdışındaydı. Türkiye'de olduğu gibi, onu yine her yerde görmek mümkündü. Bulduğu her yerde hep en öndeydi. Nerede bir eylem varsa mutlaka oradaydı. Zaten bu faaliyetleri onun ölümünden sonra partisi ve yoldaşları tarafından dile getirildi. Sinan yoldaş kendini bildi bileli hep devrimci kaldı. Belki biz Sinan yoldaş kadar uzun soluklu bir mücadele yürütemedik. Ama onu tanıdığımızdan beri onun dostluğu, arkadaşlığı ve yoldaşlığı bizi bir noktada tutabildi.

İki sene geçmesine rağmen Sinan yoldaş bir an olsun unutulmadı. Uzaktan bir yoldaşı aradığımızda, "Sinan yoldaş böyle söylerdi" diye başlar konuşmalar. O hep bizimle ve yanımızda olmaya devam edecek. Bir kez daha anısı önünde saygı ile eğiliyorum.

FRANKFURT'TAN BİR YOLDAŞI

Türkiye devrimci hareketinin yarım yüzyıllık çınarı Teslim Demir (Sinan) yoldaş, aramızdan ayrılışının ikinci yıl dönümünde, 27 Eylül Pazar günü, Frankfurt'ta yapılan bir etkinlikle anıldı. Etkinlikte ayrıca, bundan 21 yıl önce Ankara Ulucanlar cezaevinde vahşice katledilen Habip Gül ve Ümit Altıntaş ile birlikte katledilen on devrimci de anıldı.

Pandemi koşullarından ötürü, soğuk havaya rağmen dışarıda gerçekleştirilmek zorunda kalınan anma etkinliği, kısa selamlamanın ardından, Sinan yoldaş ve Ulucanlar şehitleri şahsında, devrim ve sosyalizm yolunda yitirilen tüm devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu esnasında "o büyük gün geldiğinde" adlı şiir okundu.

Daha sonra, Sinan yoldaşın kesintisiz devrimci mücadelesi, sosyal ve özel

Sinan yoldaş Frankfurt'ta anıldı

yaşamından kareler ile çeşitli vesilelerle yaptığı konuşmalardan kesitlerin yer aldığı sinevizyon gösterisi gerçekleştirildi. Oradaki katılımcıların çoğunun da birbir parçası olduğu, eskiden ve yeni dönemde onunla birlikte yaşadığı anıların olması duygusal bir atmosfer yarattı.

Sinan yoldaşın genç yoldaşları onun anısına, müzik eşliğinde devrimci şairlerimizden şiirler okudular.

Bir yoldaş tarafından, Sinan yoldaşın son nefesini verinceye kadar büyük bir inanç ve sadakatle bağlı olduğu partisi TKİP adına bir konuşma yapıldı. Sinan yoldaşın 1960'lardan bu yana tam üç kuşağa yoldaşlık etmiş yarım asırlık so-

laksuz mücadelesi, Türkiye devrimci hareketinin evrimsel süreçleriyle birlikte ele alındı. Onun en son EKİM ve TKİP şahsında, işçi sınıfı, devrim ve sosyalizme olan bağlılığının altı çizilen konuşmada, yoldaşın dava insanı olması gibi devrimci niteliklerinin yanı sıra hem önder ve hem de nefer olmayı başarmış mütevazı ve emekçi kişiliğine vurgu yapıldı. Konuşma, yeni devrimler dönemi-ne hazırlanma çağrısıyla son buldu.

Konuşmanın ardından Teslim Demir'in özellikle devrimci mücadeleye atıldığı Dersim'de ona mücadele arkadaşlığı yapmış eski yoldaşları söz alarak anılarını paylaştılar. Hepsisi de onun mü-

cadeleci, emekçi, mütevazı yanına vurgu yaparak, yoldaşı saygı ile yad ettiler. Bu bölümde söz alanlar Sinan yoldaşa ilişkin düşünce ve anılarını konuşmalar ve şiirlerle dile getirdiler.

Son olarak, bir yoldaşın sazı eşliğinde, Ruhi Su'dan, Sinan yoldaşın sevdiği 'Melamet Hırkası', 'Drama Köprüsü', 'Mahsus Mahal' türkülerinin de içerisinde olduğu parçalar hep birlikte söylendi. Bu vesileyle Eylül ayında yitirdiğimiz devrimci değerlerimiz olan Ruhi Su ve Musa Anter de anıldı.

Dolu bir programla gerçekleştirilen devrimci anma programı, Sinan yoldaşın kuşaklar boyu sürdürdüğü devrim ve sosyalizm mücadelesini sürdürme, ilerletme sorumluluğu ve çağrısıyla sona erdi.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Wuppertal'da Teslim Demir yoldaş ve Ulucanlar anması

Teslim Demir (Sinan) yoldaş ve Ulucanlar katliamında yitirdiğimiz devrimciler için bugün Wuppertal'da anma etkinliği gerçekleştirildi. Sınıf devrimcileri tarafından Alevi Kültür Merkezi'nde düzenlenen etkinlik, pandemi nedeniyle yalnızca yakın çevreden katılımla sınırlandırıldı. Etkinlik salonu ve sahne Sinan yoldaş, Ulucanlar direnişçileri ve devrimci hareketimizin ortak değerlerini temsil eden devrimcilerin pankart ve posterleriyle donatıldı. Etkinlik saat 14.30'da kısa bir açılış ve selamla konuşmasıyla başladı. Ardından Sinan yoldaş ve Ulucanlar'da ölümsüzleşen ON'lar şahsında, devrim ve sosyalizm kavgasında yitirdiğimiz tüm devrimciler anısına, 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Etkinlik programında ise ilkin, Sinan yoldaşın hayatından karelerin ve katıldığı etkinliklerden konuşmalarının yer aldığı, sonunda da kısaca Ulucanlar'a bağlanan sinevizyona yer verildi. Günün anlamını yansıtan sinevizyon gösteriminin ardından, Sinan yoldaşın son nefesine kadar tüm benliğiyle bağlı olduğu, hastalığının son evresinde dahi faaliyetiyle ilgilendiği partisi TKİP adına bir yoldaşı konuştu. Sinan yoldaşın aramızdan ayrıldığı Eylül ayının son haftasının, aynı zamanda Ulucanlar katliamı ve direnişinin de yıldönü-

mü olduğunun hatırlatıldığı konuşmada, Ulucanlar katliamına dair temel gerçekler özetlendi ve geleceğin, "devrim denilen en uzun koşuyu son nefeslerine dek sürdürebilenlerin emekleriyle yoğrulmaya devam edeceği" vurgulandı. "Teslim Demir yoldaşın kesintisiz bir devrim koşusundan oluşan yarım yüzyıllık yaşamını da ancak bu gerçeğin ışığında tam olarak anlayabilir, anlamlandırabiliriz." diye devam eden konuşmada, Sinan yoldaşın hayatı, mücadelesi ve bıraktığı devrimci

miras özetlendi. Yeni bir devrimler döneminin gelmesinin kaçınılmaz olduğu vurgulanarak, "Yoldaşlarımızın son nefeslerine kadar yükseklerde tuttukları bayrağı, devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını yarınlara taşıyacak, anılarını ve davalarını hep yaşatacağız!" denilen konuşma, "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!" şiarıyla sona erdi.

Etkinlik programı, Sinan yoldaşın yaşamında apayrı bir yeri olan gençliğin ve çocukların birlikte hazırladıkları şiir din-

letisiyle devam etti. Genç komünistler ve Kızıl Afacanlar, *Teslim Demir-Devrime adanmış yarım asır* kitabından "Sinan yoldaş" ve Ulucanlar üzerine yazılmış "Zafere On Yıldız" şiirlerinin de yer aldığı çeşitli şiirleri başarıyla sundular. Şiir dinletisinin son şiiri ise Kızıl Afacanlar tarafından kaleme alınmış "Gelecek Biziz" şiiriydi.

Şiir dinletisinden sonra, Sinan yoldaşla birlikte Metris cezaevinde tutsaklık yaşamış bir arkadaşı kürsüye davet edildi. TKP/ML TIKKO davasından tutsak olarak Metris'te bulunmuş olan dostumuz, yaptığı anlamlı konuşmada, Metris zindanındaki tecrit koşullarını, devrimcilerin birlikte direnişlerini ve Sinan yoldaşla bazı anılarını aktardı. Teslim Demir gibi değerlerin her zaman yaşatılması ve mücadele miraslarının yeni kuşaklara aktarılması gerektiğini vurguladı.

Anma etkinliğinde son olarak Bielefeld'den Barış ve Cihan adlı müzisyen dostlarımız sahneye çıktı. Devrimci türkülerden oluşan müzik dinletisi, etkinliğe katılanlar tarafından büyük bir beğeniyle dinlendi.

Her bakımdan günün önem ve anlamını hissettiren başarılı etkinlik, katılımcıların tekrar selamlanmasıyla sona erdi.

KIZIL BAYRAK / WUPPERTAL

Paris İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (Bir-Kar) Teslim Demir için anma etkinliği düzenledi.

Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) kurucu kadrolarından Teslim Demir'in 50 yıllık örgütlü siyasal yaşamını ve mücadelesini anlatmak için Bir-Kar Paris, etkinlik öncesinden başlayan bir propaganda süreci ördü.

Teslim Demir'in hayatını anlatan kitabın ve etkinlik davetiyelerinin dağıtımını ve Türkiyeli, Kürdistanlı göçmen işçi ve emekçilerin yoğun olduğu Strasbourg Saint Denis, Bondy, Drancy, Paris 20. bölge gibi yerlerde afiş çalışmaları gerçekleştirildi. Etkinlikten önceki hafta da Türkiyeli, Kürdistanlı dost kurumlar dolaşarak Teslim Demir'in yaşamına vurgu yapılarak anmaya katılım çağrısı yapıldı.

Bugün saat 15.00'te Dersim Kültür Derneği'nde gerçekleşen etkinlikte sahneye Teslim Demir'in "Devrimci politika ancak devrimci örgüt zemininde üretile-

Paris'te Teslim Demir anması

bilir!" sözünün yer aldığı pankart asıldı. Sahnenin iki yanında da TKİP bayrakları, Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın fotoğrafları asıldı.

Girişteki standda TKİP'nin temel belgelerinden oluşan kitaplar, Fransızca ve Türkçe parti programları ve Bir-Kar broşürleri sunuldu. Ulucanlar'da ölümsüzleşen on devrimcinin fotoğrafı da girişteki standda yer aldı.

Etkinlik ilk olarak 21. yıldönümünde Ulucanlar Direnişçileri ON'lar ve 2. ölüm yıldönümünde Teslim Demir şahsında, devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşunda bulunuldu.

Etkinlik, Demir'in hayatından kesitlerin yer aldığı, Ulucanlar Direnişçileri'nin de anıldığı sinevizyon gösterimiyle devam etti.

"EN UZUN KOŞUYU SON NEFESİNE KADAR SÜRDÜRENLER!"

Anma programı TKİP adına konuşmayla devam etti. Konuşma, '71 devrimci hareketini yaratan önderlerin "en güzel 100 metre koşucuları" olduğu vurgusuyla başladı. Teslim Demir'lerin de son nefeslerine kadar devrimci kalarak bu koşuyu sürdürenlerden olduğu söylendi.

"Tüm insanlık tarihinin de tanıklık ettiği gibi son sözü hep direnenler söyledi ve hep de direnenler, son nefesine kadar devrim ve sosyalizm davası uğruna dövüşenler söyleyecektir. Tıpkı Ulucanlar'da olduğu gibi" denilen konuşmada devletin Ulucanlar'daki vahşet ve katliamına dikkat çekildi. Konuşma şöyle devam etti:

"O günlerden bugünlere, katliamcıların yaratmak istedikleri teslimiyet ruh hali değil, ölümüne direnenlerin bizlere lekesiz devrettikleri mücadele mirası, devrim davasına bağlılık ve kavga şiarları kaldı. İnsanlığın onurlu sayfalarına yazılan ve yarına kalacak olan budur."

"Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!" sloganıyla konuşma bitirildi. Ardından bir Bir-Kar çalışanı, Teslim Demir için yazılan bir şiiri okudu. Devamında Grup Vina sahne aldı. Grup Vina; "Teslim Demir'i selamlayıp halkların kardeşliği için söylüyoruz" diye sundukları programlarıyla, Türkçe, Kürtçe, Zazaca türküleriyle, Herne Peş, Avusturya İşçi Marşı ve İtalyanca söyledikleri Çav Bella'yla anma etkinliğine enternasyonal bir hava kattılar.

Etkinlik, Türk sermaye devletinin, Kürt ve sosyalist siyasal hareketine yönelik gözaltı terörüne karşı yapılacak eyleme katılım çağrısı ile son buldu.

KIZIL BAYRAK / PARIS

Ulucanlar şehitleri ve Teslim Demir etkinliklerle anıldı

Ulucanlar katliamının 21. yılı Teslim Demir Yoldaşın ölümünün 2. yılı vesilesiyle İstanbul'da sınıf devrimcileri ve genç komünistler çeşitli anma etkinlikleri gerçekleştirdiler.

İstanbul'da sınıf devrimcilerinin Sarıgazi, Küçükçekmece ve Gebze'de, genç komünistlerin ise kendi organizasyonu ile gerçekleştirdiği anmalarda devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından söyleşiler yapıldı. Söyleşilerde, devrimci direnişçi kimlik, adanmışlık, zor dönem devrimciliği ve güncel gelişmeler üzerine sunum yapıldı. Sunumların ardından tartışmalar gerçekleştirildi.

GEBZE

Yapılan söyleşide; pandemi vesilesiyle sınıf çelişkilerinin kitleler nezdinde daha net açığa çıkması, sosyal sorunların kitle psikolojisinde yarattığı tahribat, bu zeminde vücut bulan çürümüşlük teşhir edilerek bunlara karşı devrimde ve devrimcilikte ısrarın altı çizildi.

Denizlerden Mahirlere, Habiplerden Sinanlara kadar devrim mücadelesini sırtlanan önderler anılarak bu kişilerin "olağanüstü kahramanlar" değil, dünya görüşüne sıkı sıkıya sarılmış, insani de-

ğerleri kuşanmış sıra neferleri olduğu vurgulandı. Aynı zamanda bu zor zaman devrimcilerinin, tüm karşı devrimci saldırılara rağmen sarsılmaz iradelerinin ve adanmışlıklarının örnek alınması gerektiği vurgulandı.

İçinden geçmekte olduğumuz sürecin, görüntüdeki tüm durgunluğa rağmen yeni sosyal patlamalara gebe olduğu vurgulandı. Dünya genelinde kitlesel biçimde yaşanan ayağa kalkışlar, bu topraklarda yaşanan Haziran Direnişleri ve Metal Fırtınalar bu olguya örnek olarak verildi. Etkinlik kapitalist sisteme karşı devrim ve sosyalizmden yana taraf olma çağrısıyla bitirildi.

KÜÇÜKÇEKMECE

Gerçekleştirilen sunumda Ulucanlar Direnişi tarihsel arka planı ile anlatıldı. Sermaye devletinin devrimcileri teslim alarak mücadeleyi sonlandırmaya çalıştığı ancak başaramadığı vurgulandı. Ulucanlar'da yükseltelen direniş bayrağını daha da yükseltmeye taşıma vurgusu yapıldı. Ulucanlar'da ölümsüzleşen Habib Gül ve Ümit Altıntaş'ın hayatlarından verilen örneklerle devrimci kimlik üzerinde duruldu.

Teslim Demir üzerine yapılan konuşmada da Teslim Demir'in 50 yıllık mü-

cadelesinin Türkiye devrimci hareketi tarihine ayna tuttuğu vurgulandı. "Yarım Asırlık Çınar"ın tüm hayatıyla devrimcilere örnek olduğu söylendi. Habib Gül, Ümit Altıntaş, Teslim Demir'in hayatlarından ve mücadelelerinden örnekler vererek zor dönemde devrimci olma iddiasının bugün de sürdürülmesi gerektiği ifade edildi.

Sunumun ardından söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide Ulucanlar Direnişi ve Teslim Demir üzerine konuşmalar gerçekleştirildi. Ayrıca TKP'nin 100. yılına dair konuşuldu.

SARIGAZI

Sınıf devrimcileri Sarıgazi'de de Ulucanlar şehitlerini ve Teslim Demir yoldaş andılar. Anmada Ulucanlar zindan direnişinin politik arka planına değinildi. Habib, Ümit ve Teslim Demir yoldaşlar şahsında devrim adanmışlık ve zor dönem devrimciliği üzerine vurgular yapıldı. İçinden geçilen dönemde kapitalist sistemin yaşadığı çürümenin derinleştiği vurgulanarak, zorlu dönemlere zorlu hazırlığın gerekliliğinin altı çizildi. Devrim davasından ve devrimcilikten vaz geçenlere inat, Habib, Ümit ve Teslim Demir yoldaşların devrimci hazırlıklarını sürdürdüğü vurgulandı. Günümüz koşullarında, zor dönem

devrimciliğinin bugünkü temsilcileri olan komünistlerin omuzlarına daha fazla sorumluluklar düştüğü vurgulandı.

GENÇ KOMÜNİSTLER

Ölümünün 2. yıl dönümünde genç komünistler Teslim Demir anması gerçekleştirdi. İlk olarak Teslim Demir'in devrime ve sosyalizme adanmış yarım asırlık mücadele yaşamına vurgular yapıldı. 60-70-80 ve 90'lı yılların siyasi atmosferi kısaca anlatıldı. Sinan yoldaşın gençlik dönemi, Dersim başta olmak üzere Kürdistan bölgesinde gerçekleştirdiği faaliyetleri ve zindan yaşamı anlatıldı. Anlatımlarda Teslim Demir'in devrime inanmışlığı, kesintisiz mücadele yaşamı ve dava insanı olma özellikleri vurgulandı.

Atmosferin geri olduğu, herkesin geri çekildiği dönemlerde Teslim Demir'in daha da ileri atılarak devrim mücadelesini bulunduğu her koşulda ve her alanda partili bir şekilde yükselttiği ifade edildi.

Gerçekleşen sohbette Ulucanlar Direnişi'nde ölümsüzleşen Habib Gül ve Ümit Altıntaş'a da değinildi. Devrimcileri mücadelede güçlü ve sarsılmaz kılan şeyin partili olmak ve devrime adanmak olduğu belirtildi. İçerisinden geçilen zor dönemde Teslim Demir, Habib Gül, Ümit Altıntaş, Hatice Yürekli, Alaattin Karadağ ve daha nice devrimcinin yaşamı ve mücadelesinin yol gösterici olduğu vurgulandı.

Son olarak yeni Teslim Demirler yaratılabilmenin önemi üzerine konuşuldu. Bu noktada, Marksist-Leninist dünya görüşünü kavramanın ve donanmanın önemi değinildi.

Ulucanlar Hapishanesi'nde devletin 21 yıl önce uyguladığı katliamda şehit düşen devrimciler ile 2 yıl önce ölümsüzleşen Teslim Demir, Ulucanlar direnişçilerinden Türkiye Komünist İşçi Partisi MK üyesi Ümit Altıntaş'ın mezarı başında anıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) düzenlediği anma Habib, Ümit ve Sinan yoldaşlar şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşu ile başladı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!", "Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz!" sloganları atılmasının ardından BDSP temsilcisi söz aldı.

Sermaye düzeninin, sömürü düzenini sürdürmek için devrimcileri, ilericileri, işçileri, emekçileri katletmekten vazgeçmediğini belirten BDSP temsilcisi, "Onlar biliyor ki bu ülkenin aydınlık geleceğinin temsilcileri devrimciler teslim alınmadan bu ülkedeki devrimci, ilericiler mücadeleyi bitiremeyecekler. İşçi sınıfı

İstanbul'da anma

ve emekçilerin öfkesinden kurtulamayacaklar. Er ya da geç işçi sınıfı, emekçiler, ezilenler bütün sömürücü zorbalara haddini bildirecek, onların saltanatını ve düzenini yerle bir edecektir." dedi.

Sermaye düzeninin 1999 yılında, yoğun krizle birlikte çok yönlü saldırılarını arttırdığı bir dönemde, dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in de itirafıyla "dışarıyı teslim almak adına önce içeriği teslim almak için" harekete geçtiği ve Ulucanlar zindanında katliam gerçekleştirdiği ifade edildi.

"Yoldaşlarımız bu katiller sürüsüne karşı devrim ve sosyalizm bayrağını yukarıda tutmuş, yoldaşlarımız Habib ve Ümit bu kanlı katliamın en ön safında insanlığın kurtuluş davasının onurlu bayrağını yükseltmiştir." denilen konuşmada şunlar söylendi:

"Bugün gerici faşist iktidar işçilere

emekçilere dönük saldırılarını artırıyor. Bu saldırılar toplumun her alanında karşımıza çıkıyor. Aynı zamanda zindanlarda devrimcileri teslim almak için her türlü baskı, zorbalık, tecrit, tredman uygulamalarını hayata geçiriyor. Her seferinde görüyorlar ki bu topraklar devrim toprağıdır. Katliamlarla, işkencelerle, zindanlarla bu mücadelenin önünü kesemeyecekler. Yakın zamanda gene gördüler. Zindanda bedenini açlığa yatıran siper yoldaşlarımız şahsında gördüler. Sokaklarda grev ve direniş bayrağını yükselten işçi ve emekçiler şahsında gördüler. Bu zorbalık düzeni her geçen gün faşist düzenini tahkim ediyor. Fakat dinci-faşist zorbalık devrimci-ilerici mücadeleyi engelleyemiyor. Operasyonlar, gözaltılar tutuklamalar... Korktukça saldırıyorlar. Onlar saldırdıkça öfkemiz bileniyor. Bu asalak düzene ve temsil-

cilerine er ya da geç yanıt vereceğiz. O yanıt bu ülkenin burçlarında sosyalizm bayrağının dalgalanmasıdır. Eşit, sınırsız, sınıfsız bir dünyanın adımlarının bu topraklarda atılmasıdır. Dünyanın Ekim Devrimi ile sarsıldığı gibi bir kere daha dünyanın Türkiye'den sarsılacağını göstermektedir. Yoldaşlarımız şahsında and içiyoruz. Bu ülkede devrim ve sosyalizm bayrağı dalgalanacak! Bu ülkenin işçileri emekçileri devrimciler öncülüğünde bu, dünyayı bir kere daha sarsacak! Yaşasın devrim ve sosyalizm!"

BDSP temsilcisinin ardından Ümit Altıntaş'ın annesi Songül Altıntaş söz alarak devrimcilerin iradesini ve direncini hiçbir engelin kıramayacağını ifade etti.

Anmada sık sık "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!", "Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı. Konuşmaların ardından marşlar ve türkülerle anma sonlandırıldı.

Teslim Demir ve Ulucanlar şehitleri anması

İzmir'de 'Devrimin uzun koşucusu' Teslim Demir'in ölümünün ikinci yılında dostları ve yoldaşları tarafından mezarı başında anma etkinliği düzenlendi.

"DEVİRİME ADANMIŞ YARIM ASIR"

Anma programı Teslim Demir şahsında, devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından Nazım Hikmet'in 'Kan ter içinde' şiiri okundu. Anma programında yapılan konuşmada EKİM'in ve Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) kurucu kadrolarından Teslim Demir'in mücadele yaşamı aktarılırken, devrimci kopuşun bir öznesi olduğu ifade edildi. Konuşmanın devamında şunlar söylendi:

"Bugün bir yapı ustasının başucundayız. Hareketimiz 12 Eylül yenilgisinin ardından, herkesin devrimden umudunu kestiği, büyük devrimci yapıların çözüldüğü, '89 Sovyetler'in çöküşünün kitlelerde yarattığı moral yıkımın etkisiyle toplumsal muhalefetin gerilediği bir dönemde inşa edildi. Sinan yoldaş da o inşa sürecinin kurucu kadrolarından biriydi. Yoldaşın mezarının başında 'Devrime adanmış yarım asır' yazıyor, böylesi bir tanım her devrimciye nasip olmaz. Ancak yoldaş bilinciyle, inancıyla, emeğiyle

devrim davasına adadığı ömrünün özlü bir ifadesi bu tanım."

"ZOR DÖNEM DEVRİMCİLERİ"

"Bu yarım asırlık çınarın yaşamını burada anlatabilmek, özetleyebilmek oldukça zor, ne kadar anlatsak eksik bırakırız" ifadelerinin kullanıldığı konuşmada, Ulucanlar şehitleri de anıldı. Ulucanlar şehitlerinin, özelde ise Habip ve Ümit yoldaşlar şahsında ifade edilen 'zor dönem devrimcileri' tanımına değinilerek şu vurgu yapıldı:

"Esasta zor dönem devrimciliği, yitirdiğimiz tüm yoldaşlar için geçerli. Bu tanım hiç de baskı ve terör uygulamaları ifade edilerek tanımlanmıyor, tümüyle sınıf mücadelesinin elverişsiz koşulları üzerinden ifade ediliyor. Bugünlerde de aynı zorlukları yaşıyoruz. Öyle ki kapitalizmin çürümüşlüğü, yozluğunu iliklerimize kadar hissediyoruz. İşçi sınıfı neredeyse tüm kazanılmış haklarını kaybetmek üzere. Ancak anlamlı bir karşı koyuş henüz ortaya çıkmış değil. Ancak Sinan Yoldaşın 2011 tarihli parti gecesinde yaptığı konuşmada ifade ettiği sözleri bize vasiyetidir. Yoldaş 'İşçi sınıfı bugünün Türkiye'sinde kokuşmuş burjuva sınıf düzeninin karşısına dikilecek güç ve kapasite-

deki biricik gerçek sınıftır. Ya bu sınıfı bugünkü dağınıklığından, güçsüzlüğünden ve örgütsüzlüğünden kurtararak, siyasal mücadele sahnesine etkin bir güç olarak çıkarırsınız! Böylece sorunların çözümünün, yani devrimin yolunu açarsınız. Ya da devrim iddianız boş bir laf olarak boşlukta kalır.' demişti. Yoldaşın bu sözlerini kendimize vasiyet olarak alıyoruz."

Konuşma "Kaybettiğimiz her yoldaşımızın bizdeki yeri, yetenekleri, bu harekete kattıkları apayrı bir yerde. Ve yoldaşlarımızı kaybetmenin acısı da bir o kadar derin. Ancak böylesi bir davayı omuzlayan devrimcilerin yoldaşları olmak onur ve mutluluk verici. Anıları, mücadele yaşamları önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz." denilerek bitirildi.

Anma programı hep bir ağızdan Nurhak'a Ağıt, Drama Köprüsü ve Avusturya İşçi Marşı'nın okunmasıyla sonlandırıldı. Ardından ölüm orucu şehidi Hatice Yürekli'nin mezarı ziyaret edildi ve karanfiller bırakıldı.

HABİP YOLDAŞ MEZARI BAŞINDA ANILDI

Ulucanlar Katliamı'nın ve Direnişi'nin 21. yıldönümünde TKİP MK üyesi, komü-

nist işçi önderi Habip Gül'ün Helvacı'daki mezarı başında tüm Ulucanlar şehitleri Habip Gül şahsında mezarı başında anıldı.

Anmada yapılan konuşmada şu ifadeler kullanıldı:

"Ulucanlar Katliamı'nın 21.yıldönümünü kapitalist-emperyalist sisteminin krizlerinin derinleştiği; baskının, hak gasplarının arttığı, sermaye devletinin pandemiye fırsata çevirerek işçilere, emekçilere, ilerici, demokrat, aydın ve devrimcilere azgınca saldırdığı bir dönemde yoldaşları anıyoruz. Habib yoldaşın, o dönem 'Asıl hücreler dışarı için hazırlanıyor' sözü, 'İçeride dışarıda hücreleri parçala' sloganının ne kadar doğru olduğunu göstermektedir. O dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in Ulucanlar katliamını olumlarken; içerisini teslim almadan dışarısını teslim alamayız sözleri bugün çok iyi anlatmaktadır. İşte böyle tarihi bir süreçte Ulucanlar şehitlerini anıyoruz."

Habip Gül şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Yoldaşın sevdiği türkü Drama Köprüsü hep bir ağızdan söylendi. Karanfiller bırakıldıktan sonra anma sonlandırıldı.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Devrim ve sosyalizm partisinin değerli temsilcisi, doğal önderi Sinan yoldaş 2 yıl önce yitirdik. İki yıldır onun yokluğunu ve burukluğunu yaşıyoruz. O sadece partimiz için değil, aynı zamanda tüm devrimciler için büyük bir kayıptı.

Sinan yoldaş enternasyonal bir komünistti. Hayatını yarım asırdır kesintisiz olarak devrim ve sosyalizmin davasına adanmış ender devrimcilerden biriydi. Yıllardır ülkemizde ve dünyada gericilik kol gezerken, Sinan yoldaş devrim ve sosyalizm için ısrarla çevresine ve bizlere moral aşıladı.

Sinan yoldaşta her devrimcinin öğreneceği çok şey vardı. Onun bizlere bıraktığı deneyim ve birikimlerden öğrenebilmeliyiz. Ancak bu şekilde onun mirasını yeni kuşaklara taşıyabiliriz. Partimizin tanımladığı zor dönemin devrimciliği tam da Sinan yoldaş gibileri anlatıyordu. Hala da zorlu bir dönemdeyiz ve bu süreci, Sinan yoldaş gibi kadrolarla aşacağız.

Sinan yoldaş partisine ve devrimcile-

Yarım asırlık çınarımız...

re ufuk açan, yol gösteren, umut veren, önder bir komünisti. Sadece devrim ve sosyalizm davasına bağlılıkla yetinmeyip, gittiği her yerde devrimcilere ve emekçilere umut aşıladı.

Devrimci çevrelere karşı çok hassastı. Hiç ayırım gözetmeksizin 71 devrimci hareketinden büyük saygıyla söz ederdi. Bu değerleri partimizin değerleri olarak görür, kucaklayıcı bir bakış açısıyla ele alırdı.

Partimizin sınıf çalışmasında kat ettiği mesafe onun büyük moral kaynağıydı. Greif işgalinin ve Metal Fırtınası'nın partimizin artık sınıf zeminine oturduğunu gösterdiğini hatırlatır, daha büyük fırtınaların geleceğini ve bunlara hazırlık yapmamız gerektiğini hep vurgulardı. Bundan dolayı parti örgütünde aksayan yanlara hiç takılmazdı. "Ben bir dava adamıyım, önemli olan dava ve parti

çizgisidir" derdi ve ayrıntılara takılmazdı. Siyasal ve örgütsel her alanda bir sıra neferi olarak hareket eden Sinan yoldaş, aynı zamanda partinin ve yoldaşların doğal bir önderiydi. O bu özellikleriyle, seçkin bir komünist olarak hep mücadeleimizde yaşayacaktır.

Sinan yoldaşın en büyük üstünlükleri kapsayıcı, birleştirici, ilkel duruşu ve yaratıcılığıydı. Sinan yoldaşın en güzel özelliklerinden biri de çok esprili olmasıydı. Onun güzel esprilerini hiç unutmayacağız. Defalarca rüyalarımıza o esprilerle giriyor ve bizi halen de güldürmeyi başarabiliyor.

Bizden ayrılmış iki yıl oldu ama davası hep ilerleyecektir. Türkiye işçi sınıfının kurtuluş davası, zorlu ve sancılı da olsa hep ilerleyecektir. O maya artık tutmuş. Artık hiçbir güç, hiçbir baskı, zorbalık ve terör bu davayı bu topraklardan

söküp atamaz. Dünyada sömürü, baskı ve savaşların, pandemi gibi ağır durumların kol gezdiği bu süreçte devrimci olanaklar giderek büyümektedir. Burjuvazinin dayattığı gericilik atmosfere rağmen, dünya çapında müthiş hoşnutsuzluklar birikmekte, durmaksızın kitle hareketleri patlak vermektedir. Hala da sürmekte olan gericilik döneminden, tüm bunlar sayesinde bir çıkış yolu mutlaka bulunacaktır.

Sevgili Karadayı, bu topraklar seni asla unutmayacak. Bize gösterdiğin yolda yürüyeceğiz. İdeallerimizi gerçekleştirmeye devam edeceğiz.

Seni yarım asırlık çınarımız olarak hep kavgamızda yaşatacağız. Andolsun, senin taşıdığın kızıl bayrağı hep yükseklerde tutacağız.

Hoşça kal Sinan yoldaş, hoşça kal Karadayı, seni asla unutmayacağız. Davan devamızdır.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!

CENEVRE'DEN BİR YOLDAŞI

Sermaye düzeninin mayasında katliamcılık var...

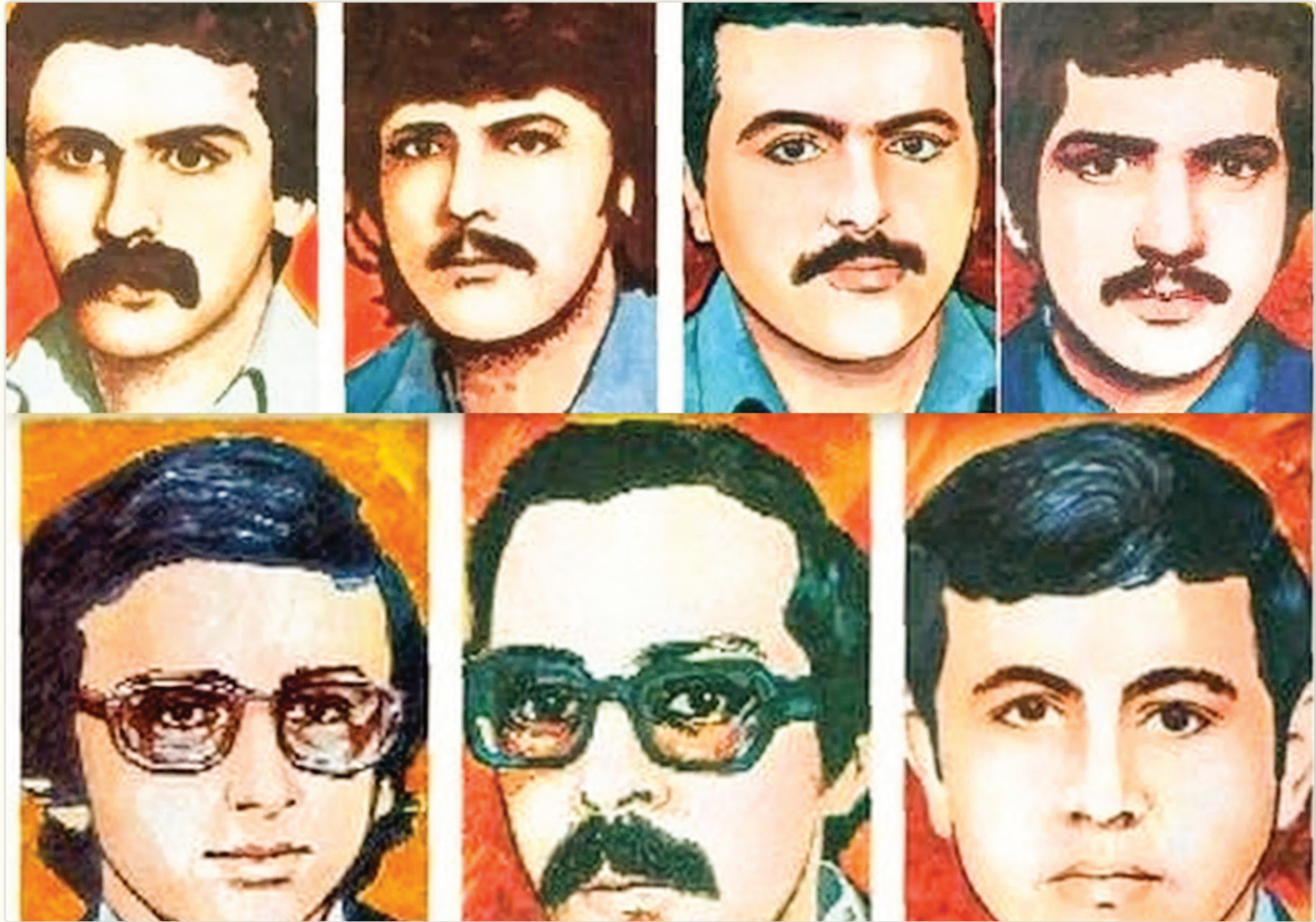
Bahçelievler Katliamı'nın 42. yılı

Devlet-çete iş birliği ile gerçekleştirilen katliamlardan biri olan Bahçelievler Katliamı'nda 7 TİP'li genç katledildi. Sermaye devletinin toplumsal mücadeleyi engellemek için ilerici, devrimci güçlere saldırma geleneğinin bir örneği olan Bahçelievler Katliamı, 8 Ekim 1978'te Ankara'nın Bahçelievler semtinde yaşandı.

'70'li yıllar Türkiye'de mücadelenin tüm baskı ve engellere rağmen gelişip serpiştiği bir dönem oldu. Politik bir gençlik hareketinin yanı sıra sınıf mücadelesinin de politikleştiği, güçlendiği ve nitelik kazandığı 70'li yıllarda toplum hızla politize olmuş, devrimci yapılar kitleselleşmişti. Yükselen toplumsal mücadelede gençlik en ön safta yerini almıştı. Karşı-devrim güçleri de aynı biçimde örgütleniyordu. MHP güdümündeki faşist Ülkü Ocakları, MSP güdümündeki dinci Akıncılar Derneği, bunun örnekleridir. Her ikisi de devletin katliamlarını, pis işlerini yapmak için konumlanmış çetelerdir.

O dönem devlet-çete iş birliği ile gerçekleştirilen katliamlardan biri olan Bahçelievler Katliamı'nda 7 TİP'li genç katledildi. Sermaye devletinin toplumsal mücadeleyi engellemek için ilerici devrimci güçlere saldırma geleneğinin bir örneği olan Bahçelievler Katliamı 8 Ekim 1978'te Ankara'nın Bahçelievler semtinde yaşandı.

Eli kanlı faşistler 7 TİP'linin kaldığı eve girerek 5 üniversite öğrencisinin ellerini arkadan bağlayıp yere yatırılar. Faşistlerden ikisi ne yapmaları gerektiğini sormak için dışarıda arabanın içinde bekleyen Abdullah Çatlı'nın yanına gider. Çatlı evdeki öğrencileri pamuk ve eter kullanarak bayıltıp öldürme emrini vermiştir. Sonrasında eve dönülerek yerde yatmakta olan öğrenciler teker teker eter kullanılarak bayıltılmıştır. Bu sırada evdeki durumdan habersiz şekilde arkadaşlarını ziyarete gelen Faruk Erzan ve Salih Güvence faşistler tarafından Eskişehir yoluna götürülerek bir tarla kenarında katledilmiştir. Tekrar eve dönen katliam çetesi öğrencileri boğarak öldürmeye karar verir. Öğrencilerden birini boğarak öldürürler. Bu şekilde zor olacağını düşünüp diğer dört öğrenciyi de kurşunlayarak katlederler. Faşistlerin telle boğarak öl-

dürdüklerini düşündükleri Serdar Alten 9 gün komada kalır. Bu süre içinde Alten katilleri tarif eder, katliamda kullanılan aracın plakasını verir. Alten, 9 gün komada kaldıktan sonra 17 Ekim'de hayatını kaybeder. Böylelikle katledilenlerin sayısı 7'ye çıkmış olur.

Bahçelievler Katliamı ile ilgili yargılamalar, 1986 yılında tamamlandı. Ankara 1 no'lu Sıkıyönetim Mahkemesi kararıyla Haluk Kırıcı ve Ahmet Ercüment Gedikli yedişer kez ölüm cezasına; Duran Demirkıran ve Ömer Özcan 28'er yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. Kürşat Poyraz, Mahmut Korkmaz, Abdullah Çatlı, Ünal Osmanağaoğlu, Bünyamin Adanalı hakkında, kararın verildiği tarihte yurt dışında oldukları için gıyabi tutuklama kararı verildi. 1996'da "çete-polis-devlet" iş birliğini açık bir şekilde gözler önüne seren Susurluk kazasında ölen Abdullah Çatlı gibi eli kanlı faşistlerin hiçbiri gerçek anlamıyla cezalandırılmadı. Örneğin, İbrahim Çiftçi cinayetin ardından serbest bırakıldı. Bahçelievler Katliamı'nın ardından adı savcı Doğan Öz'ün öldürülmesi-

ne karışan Çiftçi, bir kez daha ceza aldı ve MHP Genel Başkanlığı'na adaylığını koydu. 7 kez idam cezasına çarptırılan, 1999'da yakalandığı gün firar eden ve 2004'te tahliye olan Haluk Kırıcı ise firarırken Erzurum'da evlenmiş ve nikah şahitliğini dönemin Erzurum Valisi Mehmet Ağar yapmıştı. Bulduğu her fırsatta pişman olmadığını belirten ve Bahçelievler Katliamı davasında ifade veren Kırıcı, 7 öğrenciden 5'ini kendisinin 2'sini de Abdullah Çatlı'nın öldürdüğünü söylemiş, "O günkü şartlarda inanmış biriydim. İliklerime kadar inanmıştım. Yüz kişi de gelse öldürecekim" ifadeleriyle gözünü kan büürdüğünü dile getirmişti. Tutuklu olan katiller de 2012'de AKP'nin çıkardığı yargı paketi ile serbest bırakıldı. Katillerden Osman Engin ise ancak 35 yıl sonra, 2013'ün Nisan ayında Adana'da yıllardır işlettiği çay ocağında yakalanabildi(!) ve pişman olmadığını söyledi.

Son olarak, faşist katil Haluk Kırıcı televizyon programlarına çıkıp "Katliam katliam denilip geçiliyor. Sanki başka katliam olmadı Türkiye'de. Hep Bahçelievler

ön plana çıkarıldı." diyerek gerçekleştirilen katliamı savunmaya devam etti. Tehditler savunmaktan da geri durmayan eli kanlı katil Can Dünder'a yapılan silahlı saldırı için "Ben olsam Can Dünder'ı öldürtürdüm. Yapacak olduktan sonra temiz iş yapardım. Ne yapılmış Can Dünder'a? Yere ateş edilmiş saldırı diye." ifadelerini kullandı. "Suçu ve suçluyu övme", "Halkı kin ve düşmanlığa tahrik etme" suçlarını işlediği belirtilerek Kırıcı hakkında suç duyurusunda bulunuldu. Ancak İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı Basın Suçları Soruşturma Bürosu'nca yürütülen soruşturmada takipsizlik kararı verildi. 42 yıl aradan sonra bile katillerin nasıl korunup kollandığı bir kez daha ortaya çıktı.

Bahçelievler Katliamı, sermaye devletinin aynasıdır aynı zamanda. Bu düzenin tarihi katliamlar tarihidir. Sermaye devleti asalak düzenini sürdürebilmek adına ilerici, devrimci güçlere yönelik sayısız katliamlar gerçekleştirmiş, faileri ise cezasızlıkla ödüllendirilmiştir.

K. DÜŞGÖR

Emperyalist savaş ve
saldırganlığa karşı
İşçilerin birliği
halkların kardeşliği!

*Suriye, Libya,
Ermenistan,
Azerbaycan...
Emperyalist
hegemonya kavgası
derinleşiyor!*

**Savaş ve
saldırganlığa
karşı
yaşasın
işçilerin
birliği
halkların
kardeşliği!**